

Εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνεψίαν

Ἀριθ. 132871

Ἔκδοσις

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΕΤΟΣ Α΄ 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΑΡΕΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτικῆ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
LITHO ARG.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑ

ΑΡΙΘΜ. 3.
Τόμος Α΄.

Συντακτής, άρχισμένη από 1. Γαρουφαλίου έκδοτου Έτους, Ιεραία μόνον και ημερολογιαία.
Ημερολογιαύ σφράγμ. 29. 20 ή μάκρ. 10.

ΕΤΟΣ Α΄,
τη 1/18. Φεβρουαρίου 1885.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ.

Ὁ οὐχί φιλέλληνα, οὐχί ἑμῶς καὶ μισέλληνα δυνάμεθα
νὰ ὀνομάσωμεν τὸν συγγραφέα τῆς „Συγχρότου Ἑλ-
λάδος“ καὶ τοῦ
„Βασιλέως τῶν ἠρέων“
ἀνευ παραλόγου ἐνθουσια-
μοῦ, μὴ κολακείων τὰ πά-
θη ἡμῶν δὲν μᾶς ἠγάπα
ἐλαττον, οἷς ὁ γηραιὸς
φιλέλληνα Γερμερῖνος ἐλε-
γεν· τὰ ἔργα τοῦ νεωροῦ
τότε συγγραφέως ἐξ ἀπο-
γοητεύσεως μάλλον ἢ ἐξ
ἀντιπαθείας καὶ μίσους
ἐνεπνέοντο, ὅσον δὲ βου-
θείας καὶ ἀνὸς ὑπάρχει παρ’
ἡμῖν ἐρριζωμένη ἢ δικαία
μέχρι τινὸς κατὰ τοῦ ἀν-
δρός προκατάληψις, ἐθνική
τις γενναιοφροσύνη ἐπι-
βάλλει τοῖς παρ’ αὐτοῦ
χλευασθεῖσι ἐπιεικεστέρον
τινὰ κρίσιν περὶ τῶν ἀλη-
θινῶν διαθέσεων τοῦ ἀπο-
θανόντος.

Ἡ δαπάναις τῆς ἐλ-
ληνικῆς φιλοτιμίας ἐκδο-
θεῖσα „Σύγχρονος Ἑλλάδος“,
ἀνέδειξε τὸν Ἄβου τάχιστα
συγγραφέα πρώτης τάξεως·
τὸ σαφές καὶ εὐστροφον αὐ-
τοῦ λεκτικόν, τὸ διηγημα-
τικόν καὶ πρὸς τὸ ἀνέκ-
δοτον ρέπον ὕφος, ἡ λεπτή
καὶ χαρίεσσα εἰρωνεία εἶνε
ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Α΄.

Ἐγενν. τῇ 11. Φεβρ. 1828, † 17. Ἰαν. 1885.

τελειότατα τῶν ἔργων του προσόντα καὶ ἐλέγγουσι εὐφρα-
νὰ ἀκριβολόγον παρατηρητήν. Ἐὰν αὐτὰ ἀνέκδοτα, ὁμοια-
σάντων τὰ πλεῖστα, εἶνε χα-
ρακτηριστικὰ τῆς ὀλίγης
ἀνέκδοτου πρὸς τοὺς ἑρ-
μανοὺς συμπαθείας του,
ἐνθ’ οἱ ἐπαινοὶ τοῦ ἐμφό-
του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν
ἔρωτος ἡμῶν εἶνε εὐκρινε-
νὲς ὁμολογίαι ἀνεγνωρι-
σμένοι ἀρετῶν, ἃς αἱ ἀκα-
ροι ὑπερβολαὶ ἀμαυροῦσι.
Ὅτε, ἐπανελθὼν ἐξ Ἀθη-
νῶν, ἔδωκε τὸ σύγγραμμα
τοῦτο τῇ γνωστῇ ἐκδότῃ
Hachette, ἀνήσυχος καὶ
ἀσυνήθως σκυθρωπὸς ἀνέ-
μενε τὴν ἐμβασιν τῆς ἐκ-
δοτικῆς ἀποφάνσεως, βέ-
βαιος δὲ περὶ τῆς ἐπιγί-
της ἀποτυχίας καὶ ἀπε-
γνωσμένος προσῆλθεν εἰς
τὰ γραφεῖα τοῦ ἐκδότου
κατὰ πρόκλησιν αὐτοῦ
ἐσπυεμένην· καὶ παρὰ κά-
σαν προσδοκίαν του ἤκουσε
προτάσεις περὶ πληρωμῆς
ἴσης πρὸς τὴν παρεχομέ-
νην τότε εἰς προνομιούχους
τινὰς φιλολογικοὺς σκη-
πτούχους. Τοῦ ἔργου ἐκεί-
νου προηγήθη μελέτη ἀρ-
χειολογικὴ περὶ τῆς „Νή-
σου Ἀργίνης“, συμφωνίως

πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς εἰς Ἀθῆνας ἀποστολῆς τοῦ συγγραφέως, ἐπιτυγόντος εἰς διαγωνισμὸν φιλολογικόν. Μυθιστορικὸν τι δοξίμιον, Ἰόλλα ἐπιγραφόμενον καὶ ἐν τῇ Ἐπιγραφῇ τῶν δύο Κόσμων βραδύτερον δημοσιευθὲν ὑπελείφθη πολὺ τοῦ πρώτου φιλολογικοῦ θριάμβου, πρὸς διακρίσιν τοῦ ὁποῦ ὁ φιλόδοξος καὶ πρὸ πάντων φιλοτάραχος Ἄβου δὲν ἐβράδυνε νὰ κατέβη καὶ εἰς δραματικὰς ἀγῶνας, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἢ ἐκ τοῦ θεάτρου ἐλπιζομένη φήμη ταχύτερος καὶ θορυβωδέστερα φαίνεται. Οἰκτρά ἦμος ἀποτυχία ἠγάπησε τὸν ἀτυχῆ δραματοργὸν νὰ περισυλλέξῃ βραδύτερον τὰ δρόμματα τῶν δαφνῶν του καὶ ὑπὸ τὴν ἐμφαντικὴν τοῦ πράγματος ἐπιγραφὴν „Theatre impossible“ ὡς συλλογὴν τερπνῶν ἀναγνωμάτων νὰ δημοσιεύῃ.

Διέπρεψεν ἦμος ὁ Ἄβου ἀπαραιμύλλως ὡς τεχνοκράτης. Ἐξόχως καλλιεργηθὲν φιλότεχνον αἰσθητικὸν ἐν τῇ σοβαρῇ μελέτῃ τῶν ἐλληνικῶν θησαυρῶν, πολλοῦ μὲν μορφωθεὶς ἐμπειρία καὶ εὐστοχος κριτικὴ δεινότης διαλάμπουσι ἐν τῇ σειρᾷ τῶν καλολογικῶν ἐπικρίσεων του, δημοσιευομένων ἐνναυσίως ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐκδόσεως καλλιτεχνικῶν νέων. Ἐκ τῶν ἄλλων παραλλήλων πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους θριάμβους δημοσιεύσεων ἀξιώτερα μνηστέα εἶνε ἡ Ἀλσατία, ἐν ᾗ οἱ δορυκατέστεροι Γερμανοὶ ἀνεκάλυψαν ὑβριστικούς τινας κατὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος ὑπανιγμούς καὶ προέπεψαν τὸν ἐν τῇ πατρίδι του Λωρραίνῃ διαμένοντα συγγραφεὰ δι' ἀσυντομικῆς συνοδεῖας μέχρι τῶν νωπῶν ἐτι τότε τῆς πατρίδος του ἑρίων, ἀνθ' ὧν ἐδικαίωμένοι τὸν ὑβριστὴν τοῦ Βασιλέως τῶν Βουρβῶν, σκληροῦ κατηγορητηρίου τῆς ἀκμαζούσης τότε παρ' ἡμῖν ληστείας.

Ὁδὲ ἀκλονίστων πολιτικῶν ἀρχῶν ἀπεδείχθη ὁ πρῶτος τῆ Ἀυτοκρατορίας προσκεκολλημένος, φανατικὸς δὲ μέχρι θανάτου κατόπι τοῦ δικτάτορος ὑπερμάχος, καίπερ παντοειδέως εὐεργετηθεὶς καὶ πλείους ἀτομικὰς ὑποχρεώσεις ἔχων πρὸς τὴν καταρρεῦσαν ἀρχήν. Ἄλλ' ἀπολις αἰφνης αὐτὸς καὶ εἰς ξένους παραδεδωμένος δὲν εἶχεν ἄλλως νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῆς προσαρτήσεως, εἰμὴ συντασσόμενος τῷ στρατιᾷ ἐπὶ στρατιᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξαποστέλλοντι διαμνήρ Γαμβέττα. Δημοσιογράφος ἀπὸ τοῦ 1870, ὅτε καὶ παρακολούθησε τὸν Μακ-Μαὼν ὡς ἀνταποκριτῆς τῆς Soix, ἔβρασε τὸν ἄεκατον ἔνατον αἰῶνα, πιστὸν τῶν γαμβετιστῶν ἐντολοδόχον ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν, καθ' ὃ ἀλλεπαλλήλους ἐδοκίμασε πικρίας ὁ ἀτυχὴς διευθυντῆς, ἀντιπαλαίων πρὸς τὰς παροξύνσεις χρονίας νόσου καὶ χρονιωτέρας ἀπαρεσκείας τῶν καντοδυνάμων τοῦ φύλλου μετόχων, ἀπειλούντων αὐτῷ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς διευθύνσεως ἀντὶ τῶν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ψερρῶ συγγρόνων συμπαθειῶν των. Ὁμόφωνος τοῦ δημοφανοῦτος αὐτοῦ τύπου καταφορὰ καὶ εὐεξήγητος τῶν καροφυλακούντων μοναρχικῶν κατακραυγῆ δὲν ἴσχυσαν νὰ καταβάλλωσι τὸν ἄλλως κατάκοιτον Ἄβου, πάσῃ δυνάμει διαμαρτυρούμενον κατὰ τῶν ἀδικῶν ἐπιτιμήσεων καὶ τῶν ἐπιβουλῶν τῆς ἀτομικῆς ἀνεξαρτησίας του, κερανοῦς δὲ πατριωτικῶν διδασμάτων ἐσφενδονίζοντα κατὰ τῶν αὐτοσυεδίων κληρονόμων τοῦ καθεστώτος.

Καὶ ταῦτα πάσων ἀνεμένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐν ᾗ εἶχε διαδεχθῆ τὸν Ἰούλιον Σανδώ, ὅπως ἀπαγγεῖλῃ τὸ ἐγκώμιον ἐκείνου καὶ παρακάθησῃ τῶς Ἀθανάτοις. Ἄλλ' αὐτὸς τὸν θάνατον ὡς ἀσφαλτοστέρην ἀπὸ τῆς ἐπιγείου ἀθανασίας διεξόδον θεωρήσας κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον τιμηθεὶς διὰ λαμπροῦ ἐπικηδέιου τοῦ φιλοσόφου Καρό, ἐντεταλμένου ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ὡς ὀμότυμον αὐτῆς μέλος νὰ προσέμφῃ τὸν Ἄβου.

Ἡλικίας πενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν καὶ περιουσίας δεκαπλασίων μυριάδων φράγκων κάτοχος, ἐτελεύτησεν ὁ Ἄβου μέσῳ πολυμελοῦς οικογενεῖας ἐξαγνισθεὶς ἀπὸ τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος παραπτωμάτων του διὰ φιλικωτάτης ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἱμῶν συμπερὸντων συνηγορίας κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα δέκα ἔτη.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝ.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ .

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ φορᾷ τῶν αἰώνων ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἐκάστοτε τύπον, ὑπὸ τὰ αὐτὰ ἰδεώδη, τὴν αὐτὴν ἐκδηλοῦσα ἐργασίαν, ἀνευ μεταβολῆς τῶς καὶ μεταμορφώσεως. Ἰουδαϊστικόν, ἐκάστη ἱστορικὴ περίοδος φέρει ἴδιον τύπον, ἐκπροσωπεῖ ἴδιαν, ἀντιθέτους πολλὰς τῇ προηγούμενῃ, τάσεις, ἐν δὲ τῇ διηγεσίᾳ ταύτῃ συγκρούσει τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, δημιουργεῖται τελειότερα καὶ πληρύτερα ἢ ἐπερχομένη ἱστορικὴ περίοδος, νέα ἐκάστοτε σύνθεσις καὶ δημιουργία, σχηματιζομένη ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ παρελθόντος. Ἄνευ τῆς ἐκδόσεως ταύτης, καταστρεπτικῆς τὸ μὲν, δημιουργικῆς ἐξ ἑτέρου, ἡ ἱστορία θὰ ἦτο μονότονος ἀναπαράστασις τοῦ αὐτοῦ βίου, τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, ἐστερημένη μὲν οὐδὲ ποτε δραματικῶς ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν θὰ διετέλει στάσιμος, πιστὴ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦτο ἀντιγραφὴ τοῦ νουθετοῦ βίου τοῦ φυτικῶ βασιλείου. Ὑπὸ τὴν ἀποστολὴν ταύτην παρέστη ὁ ἀνθρωπος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀγωνιζόμενος, μεταβάλλων, μεταμορφούμενος, μηδέποτε ἀρεστούμενος ἐν τῷ παρόντι, ἐν δὲ τῇ δημιουργικῇ ροπῇ τῆς ἐργασίας του προσπαθῶν νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργον τῆς ὑστερίας, ἐν συνειδήσει ἢ ἀσυνειδήτως. Οὕτω προβαίνει ἐξελλισσομένη ἡ ἀνθρωπότης, ἢ δὲ ἐργασία αὐτῆς αὐτῆ, δικαιοσύνη ἐκάστοτε τὴν συνέχειαν τοῦ παρόντος, ἐξαιλεῖται τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ βίου, ἐκάστοτε ὑποτυπῶν νέον ἱστορικὸν τύπον καὶ νέαν κοινωνικὴν εἰκόνα ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων πινακοθήκῃ, ἥτις ἐκλήθη ἱστορία, καὶ ἐφ' ἣς κατοπτρίζονται, ὡς ἐπὶ φακοῦ ἀσπίλου, πᾶσαι αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ μειονεκτήματα, αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι, οἱ ἔπαινοι καὶ οἱ στίλοι.

Ἡ ἱστορικὴ ταύτης ἐργασία συμμετέχει μὲν, εἴτε ἀμέσως κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦτο, εἴτε ἐμμέσως, ἔστω καὶ ἐν ἀπωτάτῃ καὶ λίαν μακροκρυσμένη κινήσει, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν, ἐναργῶς καὶ ἐν συνειδήσει αὐτῆ τελεῖται διὰ τινων προνομίωτων αὐτοῦ ἀντιπροσώπων, συνόντων τὸν χορὸν τῆς ἱστορίας, περὶ τὴν τροχίαν τῶν ὁποίων κινούνται καὶ φέρονται, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἅπαντες οἱ λοιποὶ λαοί, θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς συντελοῦντες ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ σταδιοδρομίᾳ. Ἡ συνεργασία αὐτῆ, ἥτις οὕτε τελεῖται, οὕτε καταδεικνύεται εὐχερῶς κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἱστορικῆς ἀποκαλύψεως τῶν λαῶν, ἐκδηλοῦται πραγματικώτερον προϊόντος τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, πλείωνον παραγόντων προστιθεμένων ἐν τῷ κοινῷ ἔργῳ, ἀδιστακτικῶς δὲ ἢ δυνάμει, ἢ σημασίᾳ, ἢ ἐξοχότης πολιτισμοῦ τινος δύναται νὰ κριθῆ ἀναλόγως τῆς συμμετοχῆς ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτοῦ πλείωνον ἱστορικῶν καὶ κοινωνικῶν στοιχείων. Ἄλλ' ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντιπρόσωπος τῆς ἐργασίας ταύτης τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος,

τῶν λαῶν, οἵτινες προηγουμένως προέστησαν ἐν τῷ πολιτισμῷ, καὶ οἵτινες προέστησαν νῦν, εἶνε εἰς ἴσους, παρ' ὅ, ὡς ἐν κεντρικῇ ἐστία, συγκεντροῦται ἅπανα ἢ θερμότης, ἢ δύναμις, τὸ φῶς, καὶ μετ' αὐτῶν ἢ κινήσις καὶ ἢ ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν αἰώνων φωτεινὴ ἐργασία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐργασία αὐτῆ φέρει μὲν τὰ ἰδιώζοντα στοιχεία τῆς ἐθνικῆς φυσιογνωμίας καὶ ἀτομικότητος, τὰ στοιχεία ἐν τούτοις ταῦτα δὲν εἶνε ἀπολύτως ἐθνικὰ καὶ ἀλλότρια φυλετικῶν παραγόντων τοῦ τε παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος συντελεσάντων πρὸς τὴν κατασκευὴν τῆς τοιαύτης ἀτομικότητος. Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐργασία τοῦ λαοῦ τούτου δὲν παρίσταται κατακερματισμένη ἐν ἐκάστῳ ἀτόμῳ, συνοψίζεται κατ' ἐξοχὴν παρά τισι προνομίωτοις ἀτόμοις, ἐκπροσωποῦσι τὸν ἐθνικὸν τύπον καὶ τὴν φυλετικὴν ἰδιοφυίαν. Ἡ μελέτη ἄρα μεγάλου ἔθνους δύναται νὰ τελεσθῇ ἐπιτυχῶς καὶ προσηκόντως διὰ τῆς μελέτης ἐκάστοτε ἐξεχούσης ἀτομικότητος, συνοψιζούσης καὶ τὴν φυλὴν καὶ τὴν ἱστορικὴν περίοδον, ἢν παρίσταται καὶ δρᾷ ἢ ὑψίστη ἀποκάλυψις καὶ προσωπικότης.

* * *

Ἡ τοιαύτη παγκόσμιον ἀποστολὴν ἐκπροσωπεῖ ἐν μὲν τῷ βίῳ τῶν ἐθνῶν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, συνοψίζον ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐργασίᾳ μίαν τῶν ἀδυσσεύτων περιόδων τῆς ἱστορίας, ἐν δὲ τῷ ἀτομικῷ βίῳ τοῦ ἔθνους ἐν τῶν ὑψίστων αὐτοῦ καὶ δημιουργικωτάτων πνευμάτων — ὁ Σωκράτης.

Ἡ Ἑλλάς, μετὰ πολλῶν αἰώνων πνευματικῆν, κοινωνικῆν καὶ πολιτικῆν ἐργασίαν, εἶχεν ἀνέλθει διὰ τῆς πώλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ ὑψιστὸν σημεῖον τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς δόξης. Ὁ ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν κατ' ἐξοχὴν ἀρξάμενος κατὰ τῆς Ἀσίας ἀγὼν εἶχεν ἐπιστεφθῆ τέλος διὰ τῶν μεγάλων θριάμβων τῶν περσικῶν πολέμων. Ἐξεδηλούθη τέλος ἡ ἰσχὺς, ἡ μέθοδος, ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καθ' ἀπάσας τὰς σχέσεις τοῦ βίου: ἐν τῷ κοινωνικῷ ὀργανισμῷ, ἐν τῇ πολιτικῇ ἐλευθερίᾳ καὶ αὐτονομίᾳ, ἐν τῇ στρατιωτικῇ μεθόδῳ· ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν κατεδείχθη ἡ δύναμις αὐτῆ ἐν τῇ πνευματικῇ τοῦ λαοῦ ἐκείνου συνειδήσει καὶ ἀνεξαρτησίᾳ. Οὐκ ἔσονται σοὶ θεοὶ ἕτεροὶ κληῖν ἐμοῦ. Τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀπόλυτον τοῦτο δόγμα ἐδέσποε τέως ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἡ ἐλαχίστη δ' αὐτοῦ διαμνησθήτης ἦτο ὕβρις, ἀσέβεια, ἀρνήσις ἀνάπτου θεότητος. Ἡ θη τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος ἐπανίσταται κατὰ τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἀπολύτου πίστεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βράθους τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως ἐξέρχεται ἡ παρηγόριος, δημιουργικὴ ἄμα καὶ πολυσήμαντος ἐπίκλησις: Ἰνώθι σαυτὸν, διὰ τοῦ ὁποῦ ἢ ὑποψήτις τοῦ μέλλοντος, ἢ προψήτις τῶν Δελφῶν προσφανεῖ ἐκάστοτε τοὺς λαοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἐκτοτε ἀρχεται νέος κόσμος ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος, φέρων σύμβολον τὸ Ἰνώθι σαυτὸν, τὴν ἔρευναν τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου, οὗ ἡ βασθεὰ γνώσις καὶ ἐκποτεία ἔσται συγγρόνης ἢ κατανόησις τοῦ ἐκτὸς κόσμου. Μεγάλοι ἀγῶνες διεξάγονται ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τῆς ἀρχῆς ταύτης· τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα ὑπερισχύει· καὶ ἐπὶ τέλος δημιουργεῖ τὸν ἔξοχον καὶ μοναδικὸν ἐκείνον πολιτισμὸν, οὗ ὑπέρτερον ἀμφιβάλω ἀν δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἱστορία, καὶ ὅστις ἐκπροσωπεῖ ἐν μοναδικῇ ἐναρμονίᾳ εἰκόνη τὸ σύνολον τῆς τέως τελεσθεῖσης ἐργασίας ἐν τῷ ἱστορικῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ Ἰνώθι σαυτὸν τοῦτο, τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν δυνάμιν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, οὐδεὶς κατενόησεν ὑπὸ πάσας αὐτοῦ τὰς ἐποχάς, οὐδεὶς ἐδίδαξεν, οὐδεὶς ἐπραγματεύσε τοσοῦτον ἐρρημένως καὶ μετὰ πίστεως ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἀκμῇ

τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπος αὐτῶν, ὁ κατ' ἐξοχὴν πολίτης, ὁ ἀνώτατος ὑποφῆτης καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐλληνικοῦ βίου, ὁ Σωκράτης.

Ἦν εἰκόνα αὐτοῦ παρέδωκε τῶς μεταγενεστέροις, διὰ στόματος τοῦ κομφροῦ Ἀλκιβιάδου, ὁ Πλάτων. Σειληνὸς τὴν μορφήν, ἀλλ' ἀποπνέων ἐμπνευσαν Ἀπόλλωνος, τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ, ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ὁποῦ τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα εἶπε τὸν ὑπέρτατον αὐτοῦ λόγον. Μετὰ τὴν λαμπρὰν τοῦ Πλάτωνος ἐξεκάνεισιν ἐν τῷ Σωκράτῳ, δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλη περιγραφή. Ἄς λάβῃ ἄρα τὴν γραφίδα ὁ φιλόσοφος τῆς Ἀκαδημίας πρὸς παράστασιν τοῦ ἀνδρός, οὗ τὸν θάνατον μετὰ τοσαύτης περιπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως ἐξεδίδαξεν. Δυσχερῶς ὁ ζωγράφος θέλει παραστήσει τὴν θαυμασίαν ταύτην προσωπικότητα, ὑπὸ τὴν γοητείαν τῆς ὁσίας ἔκλειαν οἱ σύγχρονοι, καὶ ἔς τὴν ἐπιφορὴν μέτρι τῆς σήμερον ὑφέσταται καὶ ἀναγνωρίζει ἢ ἀνθρωπότητος.

„Σωκράτης δ' ἐγὼ ἐπαίνοι, ὃ ἀνδρες, οὕτως ἐπιχειρήσω, δι' εἰκόνας. Οὗτος μὲν οὖν ἴσως οὐδέποτε ἐπὶ τὰ γελούτερα, ἔσται δ' ἡ εἰκόνα τοῦ ἀληθοῦς ἔνεκα, οὗ τοῦ γελοῦς· φημί γὰρ δὴ ἑμοιοτάτον αὐτὸν εἶναι τοῖς σεληνοῦς τοῦτοις τῶς ἐν τῶς ἐρηγολυφείοις καθημένοις, αἵς τινὰς ἐργάζονται οἱ δημιουργοὶ σύριγγας ἢ αὐλοῦς ἔχοντας, οἱ δὲ χὰδε διοχθέντες φαίνονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντας θεῶν· καὶ φημί αὐτοῖς ἐκείνοι αὐτὸν τῷ σατήρῳ τῷ Μαρσῳ· ὅτι μὲν οὖν τὸ γε εἶδος ἦμοις εἰ τοῦτοις, ὃ Σωκράτης, οὐδ' αὐτὸς ἤκου ἀμφισβητήσας· ὡς δὲ καὶ τὰλλα ἔοικας, μετὰ τοῦτο ἀκουε· ὑβριστῆς εἰ, ἢ οὐ; ἐάν γὰρ μὴ ὁμοιοῦς, μάρτυρας παρέξομαι, ἀλλ' οὐκ ἀληθῆς; πολὺ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου· ὁ μὲν γε δι' ὄργανον ἐκπλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει, καὶ ἐτι νυνὶ ὅς ἀν τὸ ἐκείνου αὐλῆ, ἀ γὰρ Ὀλυμπιος ἦλθαι, Μαρσῦος λέγω, τούτου διδάξαντος, τὰ οὖν ἐκείνου ἐάν τε ἀγαθὸς αὐλητῆς αὐλῆ ἐάν τε φαῦλη αὐλητῆς, μόνον κατέχευθαι ποιεῖ καὶ θελοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετών δεομένους διὰ τὸ θεῖα εἶναι· οὐ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρει, ὅτι ἀνευ ὄργανων ψιλοῖς λόγοις ταῦτον τοῦτο ποιεῖ· ἡμεῖς γὰρ ὅταν μὲν τοῦ ἄλλου ἀκούομεν λέγοντος καὶ πάνυ ἀγαθοῦ ρήτορος ἄλλους λόγους, οὐδὲν μέλει, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν· ἐπειδὴν δὲ οὐ τις ἀκούῃ ἢ τῶν ἰσῶν λόγων ἄλλου λέγοντος, κὰν πάνυ φαῦλός ἢ ὁ λέγων, ἐάν τε γυνὴ ἀκούῃ, ἐάν τε ἀνὴρ, ἐάν τε μετρίκιον, ἐκπεπληγμένοι ἔσμεν καὶ κατεχόμεθα. ἐγὼ γὰρ, ὃ ἀνδρες, εἰ μὴ ἐμελλον κομιδῇ δόξαι μεθεῖναι, εἶπον ὀμῶς ἀν ἡμῖν, οἷα δὴ πέπονθα αὐτὸς ὑπὸ τῶν τούτων λόγων καὶ πάσχω ἐτι καὶ νυνὶ· ὅταν γὰρ ἀκούω, πολὺ μοι μάλλον ἢ τῶν κορυβαυτιώντων ἢ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου· ὄρω δὲ καὶ ἄλλους παμπόλους τὰ αὐτὰ πάσχοντας. Περικλέους δὲ ἀκούων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ρητόρων, εὐ μὲν ἠγούμην λέγειν, τοιοῦτον δ' οὐδὲν ἐπάσχω, οὐδὲ τευροβήτῳ μοι ἢ ψυχῇ, οὐδ' ἠγαπᾶντες ὡς ἀνδραποδαδῶς διακειμένου· ἀλλ' ὑπὸ τούτου τοῦ Μαρσῦος πολλὰς δι' ὅτω διετέθη, ὥστε μοι δέξαι μὴ βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὡς ἐγὼ, καὶ ταῦτα, Σωκράτης, οὐκ ἐρεῖς ὡς οὐκ ἀληθῆ.“*

Τοιαῦτα φέρων ἐν ἐαυτῷ ἀνώτερα προσωπικὰ ἐφόδια ὁ Σωκράτης, παρίσταται ἐν τῇ λαμπροτάτῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπισφαλεστάτῃ ἱστορικῇ περιόδῳ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἑλλάδος. Πολιτικῶς ἢ Ἑλλάς, μετὰ τῶς κατὰ τῶν Περσῶν θριάμβους τῆς, ἐπρωταγωνιστεῖ μὲν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, κέντρον καταστάσῃ τῶν συγγρόνων λαῶν, ἀληθῶς δ' ἐκπροσωποῦσα

* Συμπόσιον XXXII, 215.

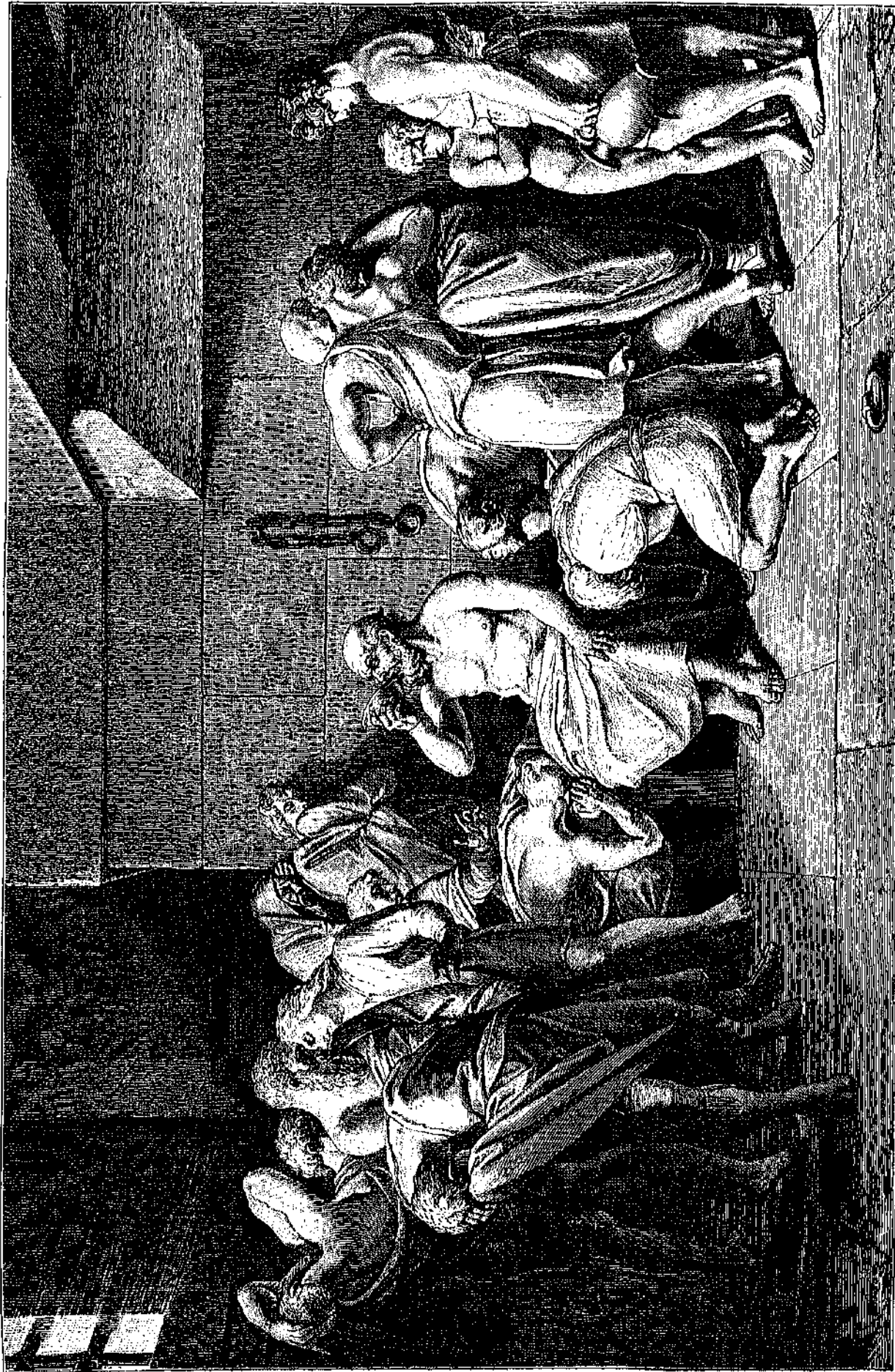
την σύγχρονον κίνησιν τῆς ἱστορίας. Ἄλλ' ἡ ὑψίστη ἐκδή-
 λωσις τῆς δυνάμεως, τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς τῆς Ἑλλά-
 δος ἦσαν αἱ Ἀθῆναι. Μετ' ἑλοὺς τοὺς περιπατικούς τῆς
 δικαίης ἀντιδράσεως, τῆς ἐκπροσωπομένης τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
 διὰ τῆς Σπάρτης, κρατερῆς μὲν φυσικῶς ὑπὸ τὴν στρα-
 τωτικὴν παιδευσιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου, ἀλλ' ἀνικά-
 νου πνευματικῶς ἢ ἀνταγωνισθῆναι πρὸς τὸ ὑπέρτερον πνεῦμα
 τῶν Ἀθηναίων, ἡ πόλις τοῦ Κέρκωπος ἦτο πράγματι ἡ
 πνευματικὴ Ἀκρόπολις, παιδευτήριον τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης.
 Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶρον τὰ εὐγενέστατα αὐτῶν ἐν-
 διατηρήματα οὐχὶ ἐν ξυλλογαῖς ἢ λιθίναις οἰκηδομήμασιν, ἀλλ'
 ἐν τῷ πνεύματι τῶν Ἀθηναίων. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς
 νέας τοῦ ἔθνους, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν συνείδησιν τῆς ἀνωτέρας
 αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἤρξαστό, ἀμα τῆ ἀποκαταστάσει τῆς νέας
 τάξεως, τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς ἱερᾶς πόλεως τῆς Παλλά-
 δος ἀπὸ τῶν εἰρησίων αὐτῆς, πυρετώδης, ἀκόρεκτος ἐργασία
 ἐν παντὶ εἶδει τοῦ ἐπιστητοῦ, ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι χρό-
 νου δημιουργήσασα τὸν ἔξοχον ἐκείνου πολιτισμόν, τὴν ὑπερ-
 τάτην ἐκδήλωσιν τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τοῦ ἔθνους, ἣς
 παρακλησίαν σπανίως ἀναγράφουσι τὰ ἔθνη τῆς ἀνθρωπώ-
 τητος. Ὅσον ἑλληνικὸν πνεῦμα εἶχε πλήρη γνώσιν ἐαυτοῦ,
 τῆς δ' αὐτογνωσίας ταύτης παρεῖχον ἡδὴ αἱ Ἀθῆναι τὸ
 ὕψιστον καὶ τὸ εὐγενέστατον τῶν θεαμάτων.

Τῆς ἀκριβῆς ταύτης λειτουργίας καὶ ὑποφύεται ὑπῆρξε τά-
 ξις ἀνδρώπων, ἣτις ἀρξάμενη μὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀπλής
 ἐρευνῆς τῶν ὄντων, κατέληξεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς τολμηρο-
 τάτας θεωρίας καὶ τὰ ἀρητικοῦτάτα τῶν συμπερασμάτων.
 Πρῶτος ὁ Ἑλληὴν ἀνεξήγησε τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν ὄν-
 των, τὸν σκοπὸν τοῦ βίου, ἀλλὰ πρῶτος αὐτοῦ ἐπίσης, ἐν
 τῇ μέθῃ τῆς ἐπιτυχίας, ὑπερέβη πᾶν μέτρον ἐν τῇ ἐρευνῇ
 ταύτῃ, ἐξεβλήθη τῶν ὅρων τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως, τῆς
 ἐξ ἀντικειμένου ἐρευνῆς, ἐνταυτοῦ τὴν ὑποκειμενικὴν
 αὐτοῦ συνείδησιν ἐπὶ τὰς τῶν κριτῶν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν
 αἰσθησέων, καὶ ἐπὶ τῶν πλασματικῶν ἀντικειμένων δημιουρ-
 γικῆς φαντασίας. Οὕτως ἐπῆλθεν ἐν τῷ πνευματικῷ βίῳ τοῦ
 ἔθνους ἰσχυρὰ κίνησις, ἣτις ἐμελλε νὰ χαρακτηρίσῃ ὁλόκλη-
 ρον ἱστορικὴν περίωδον, διὰ τὴν φωτιστὴν κατὰ πρῶτον καὶ
 τὴν καθοδηγήσῃ, βραδύτερον δὲ διὰ τὴν σκοτιστὴν καὶ
 τὴν ἀποκλινησῇ. Ἡ κίνησις αὕτη ἀντεπροσώπευσεν ἀπάσης
 τὰς δυνάμεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, κρατύνασα αὐτὰς κατὰ
 πρῶτον, ἀλλὰ δυστυχῶς καταπονήσασα ἐπὶ τέλους. Τοῦς
 ἀντιπροσώπους τῆς πνευματικῆς ταύτης κινήσεως καὶ τῶν δι'
 αὐτῆς ἐκδηλώσεων ποιήσαντες ἦσαν οἱ σύγχρονοι ἀπεκαλέ-
 σαν σοφιστὰς, δηλοῦντες διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου τοὺς δικ-
 κεκριμένους ἐκείνους ἀνδρας, οἵτινες ἀπασχολούμενοι περὶ
 τὰς ἀνωτέρας τέχνας τοῦ βίου, καλλιεργοῦντες τὰ διάφορα
 τοῦ ἐπιστητοῦ εἶδη, καθίσταντο ἀνώτεροι τῶν συγχρόνων
 των, παρασχόντες τὴν γενναίαν ἐκείνην αἰθρῶν, ἣτις ὠδή-
 γησε διὰ λαμπρᾶς καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐργασίας τὸ ἑλλη-
 νικὸν πνεῦμα εἰς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τῆς ἱστορικῆς ἐργα-
 σίας, καὶ οἵτινες διετύπωσαν περιφανῆ περίωδον ἐν τοῖς χρό-
 νικοῖς τοῦ ἑλληνικοῦ βίου.

Κυρίως εἰπεῖν οἱ σοφισταὶ ἀντεπροσώπευσαν κατὰ πρῶ-
 τον τὴν πνευματικὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀνάπτυξιν. Ὁ
 Σόλων καὶ ὁ Πυθαγόρας δὲν ἐδίσταζον νὰ κληθῶσιν ὑπὸ
 τὸ ὄνομα τούτο· ἐπίσης ἀκολούθως σοφισταὶ ἀπεκαλοῦντο
 ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ὁ Σωκράτης. Ἄν βραδύτερον, ἕνεκα τῆς
 σφοδρᾶς ἐπιθέσεως τοῦ Πλάτωνος, ἡ κλήσις τοῦ σοφιστοῦ
 κατέστη δυσώνυμος, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀνα-
 πτύξεως τῶν Σοφιστῶν, οὗτοι ἦσαν ἐπιφανεῖς καὶ περιζήτη-

τοι. Ἦσαν ἐν παντὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς ἑλληνικῆς νεότητος,
 συνουθουμένης πανταχόθεν ἐν Ἀθῆναις, αὐτοὶ δ' οὗτοι οἱ σο-
 φισταὶ προσήρχοντο εἰς τὴν πρωτεύουσαν ταύτην τοῦ ἑλλη-
 νικοῦ πνεύματος, ἐπιδεικνύοντες τὴν εὐφυίαν αὐτῶν, τὴν ἐδ-
 γλωττίαν, τὴν χάριν τῆς παραστάσεως καὶ ἀναλύσεως τῶν
 δυσχερεστάτων προβλημάτων τοῦ βίου. Οὕτως ἡ φήμη αὐ-
 τῶν κατέστη πανελληνίως. Ἀπετέλουν ὁμάδα εὐφροσύνης
 καὶ λαμπροτάτων ἀνδρῶν, ἣτις ὅμως ἐμπιστευθεῖσα λίαν εἰς
 αὐτήν, κατέστη ἐγωιστικὴ, ὑπερφιλοῦσα, ὑποκειμενικὴ κατ'
 ὀλοκληρίαν, ἀρνηθεῖσα, τοῦ χρόνου προϊόντος. τὰ πάντα,
 οὕτω δὲ δημιουργήσασα τὴν πολυθρόνητον ἐκείνην Σχολήν,
 ἣτις ἀρξάμενη τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ Γνωθὶ σαυτὸν, ἐν τῇ
 κτηθείσῃ ταύτῃ αὐτοσυνειδήσει, ἀλλ' ἀμα καὶ τῇ ὑπερφο-
 σῆν τῆς προσωπικῆς ὑπεροχῆς, κατέληξεν εἰς τὸ ὑποπτον
 καὶ ἐγωιστικὸν ἐκεῖνο ἀξίωμα, τὸ χαρακτηρίσασα, ἀλλ' ἀμα
 καὶ στυγματίσασα, τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ σοφιστικοῦ βίου
 ἐν Ἑλλάδι: Πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπου!

Ὡς ὁ Σόλων, ὡς ὁ Ἀναξαγόρας, ἀπὸ τῶν κήλων τῆς
 Σχολῆς ταύτης εἶχον ἐξέλθει καὶ ὁ Σωκράτης. Ἐξήτει τὸν
 θρησκείαν τῆς ἐπιστήμης, τὴν πραγματικὴν τοῦ γνωθὶ σαυ-
 τὸν ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῶν μέσων
 ἐκείνων, δι' ὧν ἐπεδίωκον τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐπιστήμης
 οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ σοφισταὶ. Ἀντιθέτως πρὸς τὰ ὑπ' αὐ-
 τῶν κηρυττόμενα δόγματα τῆς ἀπολύτου ὑποκειμενικῆς λύ-
 σεως πάντων τῶν προβλημάτων τοῦ βίου, ὁ Σωκράτης ἀνε-
 γνώριζε τὰ δίκαια καὶ τὴν σημασίαν τοῦ κατ' ἀντικειμενικὸν
 κόσμου. Σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο ἡ συνδιαλλαγὴ καὶ ἡ συμφι-
 λώσις τῶν δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων ἀρχῶν, ὧν ἡ μονο-
 μερῆς ὑπεροχὴ ἀφαικτον ἐγὼ ἀποτέλεσμα τὸ μὲν τὴν διά-
 σπασιν τοῦ ἡθικοῦ βίου, τὴν διάλυσιν τῶν κοινωνικῶν σχέ-
 σεων, τὸ δὲ τὴν ἀπορρόφησιν πάσης ἀνεξαρτησίας καὶ αὐ-
 τონομίας τοῦ ἀτόμου, τὴν νάρκην αὐτοῦ, τὴν αὐτοκτονίαν.
 Ἦνα λαλήσῃ τὴν σύγχρονον γλώσσαν, ἀνήκεν ὁ Σωκράτης
 εἰς τὴν ἱστορικοφιλοσοφικὴν σχολὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς
 κοινωνίας. Συμφωνῶν πρὸς τοὺς σοφιστὰς, κατ' ὅσον ἀφορᾶ
 εἰς τὰ δίκαια τοῦ ὑποκειμένου, τὴν ὑπέρωχον αὐτοῦ θέσιν
 καὶ σημασίαν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ μὴ συμμεριζόμενος τὴν
 γνώμην αὐτῶν περὶ τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ ἐπιμηγορίας ἐπὶ
 πάντων τῶν προβλημάτων, ὡς τοῦ μέτρου πραγμάτων ἀπάν-
 των, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν μὴ ἀποδεχόμενος τὴν ἀντί-
 θετον σχολὴν, τὴν ἱστορικὴν, τὴν τῆς παραδόσεως, ἣς ἐπι-
 φανεστάτος ἀντιπρόσωπος ἐπρωταγωνίστηκε περὶ τοὺς χρόνους
 ἐκείνους ὁ ποιητὴς Ἀριστοφάνης, ἐξήτει τὴν σύμπραξιν αὐ-
 τῶν διὰ μέσης τινὸς μεθόδου, συνδιαλλασσούσης τὰ δίκαια
 τοῦ παρόντος καὶ τὰς ἀξιώσεις τοῦ παρελθόντος, τὴν ἐναρ-
 μόνιον συνδυασμὸν τῆς φύσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἐν τῷ
 σημεῖο τούτῳ διατελόν, εἰς οὐδεμίαν κατὰ φυσικὸν λόγον
 ἦτο ἀρεστὸς τῶν ἀντιθέτων τούτων ἀπόψεων. Μισούμενος
 ὑπὸ τῶν ὑπαδῶν τοῦ κύρους καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ πα-
 ρελθόντος, ἦτο ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπιθέσεων
 τῶν σοφιστῶν, κατὰ τῆς ὑπερφιλίας καὶ δηλητηριώδους τῶν
 ὀπίσθια διδασκαλίας εἶχε κηρύξει ἀδιάλλακτον πόλεμον. Ἐν
 τῇ πάλῃ ταύτῃ τῶν δύο ἀντιθέτων ρευμάτων εἶχε κατα-
 βληθῆ ἐπὶ τέλους, διακοιμήθη τὸ πρῶτον καὶ χλευασθεῖς,
 ἕνα λάβῃ ἐπὶ τέλους τὸ ὑπέρτατον τῆς καταδικῆς ποτήριον.
 Ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣτις κατ' ἡν στυγμὴν προσέφεραν
 εἰς τὸν Σωκράτη τὸ κῆνειον ἐπὶ τῇ ἀρνήσει ἠῆθεν τῶν θεῶν
 τοῦ κωδεστάτου, ἐτέλει ἀφ' ἑτέρου βδελυρὰ ἔργα ἀσεβείας
 καὶ ἀρνήσεως κατὰ πάντων τῶν ὑφισταμένων ἡθικῶν καὶ κοι-
 νωνικῶν νόμων. Ἄλλ' ἐξήρειτο ὁ εὐσχημὸς τύπος πρὸς ἐκ-

Ο ΣΟΚΡΑΤΗΣ ΠΙΝΩΝ ΤΟ ΚΩΝΕΙΟΝ.

δικασίαν, πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διότι ἦτο ἀνόητος τῶν συγγρόνων του. Ἐδ' ἐστέφανον ἐκεῖνο ἄστυ, ἢ κατ' ἐξοχὴν ἐλευθέρα τῆς Ἑλλάδος πόλις, παρέχετο πολλὰς τὸ θέαμα ἀσεβοῦς μισαλλοδοξίας, ταπεινοῦ φθόνου ἐναντίον παντὸς ἐξέχοντος πολίτου. Δὲν ἔχεν ἐξοστρακίζει τὸν Ἀριστείδην οἷς δίκαιον; διατὶ ᾗδ' ἢ μὴ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὃν τὸ πανελλήνιον τῶν Δελφῶν χρηστήριον ἀπεκάλεσεν ἀνδρῶν ἀπίστευτον σιμωράταν; Οὕτως ἐπραγματοῦτο τότε ἐν Ἀθήναις ἡ ἐλευθερία — διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ τοῦ Ἀριστείδου, διὰ τοῦ διαγμοῦ τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ ᾗδ' ἢ διὰ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τοῦ Σωκράτους. Μεγάλα ἀληθῶς πρότυπα δύνανται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πόλις αὕτη ἀρετῆς, φιλανθρωπίας, δικαιοσύνης. Ἄλλ' ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους ἔσται αἰώνιον στίγμα ἐπὶ τῆς λαμπρῆς ἐκείνης εἰκόνας, ἥτις ἐγράφη μὲν διὰ τῆς χειρὸς τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων, ἀλλ' ἦν πλέον ἢ ἀπὸς ἐπισείασε καὶ ἐμόλυεν ἡ φθονερά πνοὴ τῶν Ἑρινυῶν.

(ἔπειτα συνέχεια).

ΝΕΟΚΛΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΤΚΑΒΗ.

(συνέχεια).

9. ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΟΜΙΛΟΥΣΑΙ.

α. Χιλιάκις ὑπῆρξεν ἡμέρας αὐτίκως καὶ πολλάκις καὶ ἐνεργῶς τὸ τὴν σήμερον παγκοίνου τούτου φαινόμενον, καθ' ὃ ἡ τράπεζα διὰ τοῦ ἐνὸς ποδὸς τὸ ἔδαφος κρούουσα, ἐσυλλάβιζε τὰς ὑπαγερούμενας αὐτῇ λέξεις, καὶ προσέτι καὶ ἀπαντήσας εἰς ὑποβαλλόμενα αὐτῇ ἐρωτήματα, ἐνίοτε μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις ἐφαίνετο οἷς ἐνδεικνύουσα ἐδραϊὰν πεπολιθῆσαι.

β. Εἰς τὴν οἶκόν μου ἐν Ἀθήναις, καθήμενος μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ ἐμοῦ περὶ τὴν τράπεζαν ὁ φίλος καὶ τότε συνεργάτης μου Ν. Δραγοῦμης, ἠρώτησεν αὐτὴν περὶ τῆς ἡλικίας γνωστῆς τινος κυρίας. Ἡ τράπεζα ἐξετέλεσεν ἀριθμὸν τινα κρούσεων, ἀλλ' ὁ κ. Δραγοῦμης εἶπεν ὅτι δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ τὴν ἀπάντησιν, καὶ ἀπήτησε τὴν ἐπαυράληψιν αὐτῆς. Ἐπανέλαβε δὲ τότε ἡ τράπεζα, ἀλλὰ πολὺ γοργότερον, τὸν αὐτὸν τῶν κρούσεων ἀριθμὸν ἀλλ' ὁ φίλος μου οἷς προκαλῶν καὶ θέτων αὐτὴν ὑπὸ δοκιμασίαν, διήσυρθη ὅτι δὲν ἦτον ὀρθὴ ἢ ἀπάντησις, καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν καὶ ἐκ τρίτου. Ἡ τράπεζα δ' ἐκρούσε τότε μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ οἷς ὑπ' ὀργῆς καταληφθεῖσα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ τελευταῖόν τῆς κτύπημα ἦν τὸσον βίαιον, ὥστε ὁ εἰς τῶν τριῶν ποδῶν τῆς θραυσθεῖς, ἐσφενδονίσθη μακρὰν καὶ τοῦτο μοι ἐνέβαλε τὴν ἰδέαν, ἣν μετὰ ταῦτα εἶδον ἐπικυρουμένην (Α, Β), ὅτι τὰ μόρια τοῦ ξύλου πρέπει νὰ ἐλαβον ἰσχυρὰν δόνησιν, διότι ἄλλως δὲν ἐβλεπον πῶς μία κρούσις ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν ἦν, θὰ κατέλυεν αὐτὸ πάγιον σκεῦος.

10. ΣΚΕΥΗ ΒΡΗΜΗΝΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΧΑΣΜΩΝ.

Δὲν ἀρκεῖ δὲ νὰ ὀμιλοῦσι τὰ σκεῦα ἀλλὰ κατὰ τινα παραμάματα φαίνεται οἷς ἂν καὶ ἕξῃ διάνοια ἐνίοτε ὀμιλῇ δι' αὐτῶν. Ἐν Παρισίαις παρερβήθη εἰς ὀμίγηρον περὶ τὰς τραπέζας ἀσρολογίαν, ἐν ἣ ἡμεῖς ἀγνωστοί. Παρακλήθησα δὲ προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, εἰς μικρὰν τράπεζαν ἣν κατέχευε νέα κυρία, ἔχουσα, οἷς μοι εἶπον, μεγάλην μεαίον-

τας δύναμιν. Μοὶ ἐπρότεινε δὲ ἡ κυρία αὕτη νὰ συλλογισθῶ πρόσωπόν τι, ζῶν ἢ νεκρόν, ὃ θὰ ἤρχετο νὰ διαλεχθῇ μετ' ἐμοῦ, καὶ ἵνα ὃ βέβαιος περὶ τῆς ταυτότητος, θὰ μοὶ ἔλεγε κατὰ πρόωτον τὸ ὄνομά του. Συγκατατεθέντος μου δὲ, ἤρχισεν τάχιστα νὰ κινήται ἡ τράπεζα, ὃ οὐδόλως μ' ἐξέπληξε, διότι ἦτον ἐλαφρὰ καὶ μικρά, καὶ ἡ ἐλαχίστη πίεσις τῶν δακτύλων τῆς γειτόνος μου, ὅσον λεπτοὶ καὶ ἂν ἦσαν, ἤρκει ἵνα τὴν κινήσῃ. Εἰς τινα δ' ἀπόστασιν ἡμῶν ἐκάθητο ὁ σύζυγος τῆς συντρόφου μου, καὶ ἔγραφε διὰ χροστήρος ἔτι ἡμέτερα τράπεζα ὑπηγόρευεν. Ἄλλ' αὕτη μετὰ τινα κρούσματος ἐνίοτε διακοπόμενα, ἔπαυσεν ἐντελῶς κινουμένη, ὅπου ἐφάνη δυσαρρεστῆσεν τὸν κύριον.

— Τὸ πνεῖμα, εἶπε, φαίνεται ἀρνούμενον νὰ εἰπῇ τ' ὄνομά του.

— Πῶς; ἠρώτησα· ἀλλ' ἡ τράπεζα ἐκινεῖτο.

— Ναί, εἶπεν· ἀλλ' ὑπηγόρευσε γράμματα μὴ ἀποτελοῦντα ὄνομα. Ἰδέτε.

Καὶ μοὶ εἰδείξε τὸν χάρτην, ἐφ' οὗ ἦν γεγραμμένον· **ΡΑΙΟΥ.** Τοῦτο δὲ ἦν αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὃ εἶχον διανοηθῆ, πὸ τῆς πρὸς πατρὸς μείμης μου, ἐντελῶς ἀγνωστον καὶ ἀνήκουστον εἰς τοὺς Παρισίους, ὥστε καὶ ὁ γράψας αὐτὸ ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτον ὄνομα.

Τὸ ὑποτιθέμενον πνεῖμα ἀληθῶς, ὅτε προσελθὼν νὰ ὀμιλήσῃ, εἶπε κοινῶς μόνον τόπους καὶ οὐδὲν τὸ χαρακτηριστικόν· ἀλλ' ἐρωτηθὲν ποῦ ἀπεθάνεν, ἐσυλλάβισεν **ODIES...**, καὶ ἀληθῶς ἐν Ὀδησσῷ ἡ μάμμη μου ἀπεβίωσε.

Τὸ χαρτίον, ἐφ' οὗ ὁ κύριος ἔγραψεν, ἐλαβον παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ διακτιρῶ. Ἄλλ' εἰ καὶ περιέργον καὶ προσοχῆς ἄξιον τὸ φαινόμενον, ἴσως ὅμως δὲν εἶναι καὶ φυσικῆς ἐξηγήσεως ἀνεπίδεκτον. Γνωρίζων ἐγὼ αὐτὸς τὸ ὄνομα ὃ ἐπρεπε νὰ ἐκφέρῃ ἡ τράπεζα, ἡ τὸσον ἐλαφρὰ καὶ εὐκίνητος, ἀποκλεισμένην δὲν θεωρῶ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι δι' ἀκουσίαν καὶ ἀσυνειδήτην πίεσιν διητύθησαν ἴσως αὐτῆς τὰς κινήσεις.

11. ΣΚΕΥΗ ΜΑΝΤΕΥΟΝΤΑ.

Ἦτι δὲ τούτων καταπληκτικώτερα μοὶ ἐφάνησαν ἄλλα, ἃ ἐπίσης εἶδον, φαινόμενα καὶ καθ' ὃ τὸ τραπέζιον ἡ τὸ σκεῦος φαίνεται μετ' ἀνωτέρας, τὴν ἀνθρωπίνην ὑπερακοντιζούσης δυνατικῆς, καὶ αὐτὸ τοῦτο μαντικῆς δυνάμειος προικιζόμενον.

α. Καθ' ἣν ἐσπέραν εἶπον (Α, Β) ὅτι ἦν παρ' ἡμῶν ὁ πρέσβυς τῆς Ἡρωσίας, ἀστειουόμενος οὕτως, ἠθέλησε νὰ ἐρωτηθῆ ἡ τράπεζα πῶσα νομίσματα περιεῖχε τὸ βαλάντιόν του, ὃ ἐλαβεν εἰς χεῖράς του χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Καὶ εὔρομεν μὲν τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ὑπερβολικῆν· ἀλλ' ἡ τράπεζα ἐκρούσεν ἐπτάκις τὸ ἔδαφος, καὶ τὰ νομίσματα μετρηθέντα εὐρέθησαν ἐπτά τῶν ἀριθμῶν.

β. Εἰς συναναστροφῆν ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ τινὲς κυρία ἠσρολοῦντο περὶ στρεφόμενον σκεῦος, εἰσελθὼν ὁ νῦν καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Κωστής, εἶπεν ἔτι πρὶν ἢ πιστεύσῃ εἰς τῆς τραπέζης τὰ τερατουργήματα, Ὁ εἶναι ὑποβάλλη αὐτὴν εἰς δοκιμασίαν· καὶ μεταβάς εἰς ἄλλο δωμάτιον, ὅπου ἦν μόνος, ἐπέστρεψε λέγων ὅτι ἔγραφε τι ἐπὶ χαρτίου, ὃ εἶχεν ἐν τῇ παλάμῃ του, καὶ ἡ τράπεζα, ἐφ' ἣν οὐδ' ἔθνηκε τὴν χεῖρα, ἐσυλλάβισε τὴν λέξιν **ΚΑΘΩΝ.** τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ μου, ὃ τῷ ὄντι εἶχε γράψαι ὁ κ. Κωστής, εἰ καὶ μικρὰν εἶχε σχέσιν μετ' αὐτοῦ, ὄντος τότε ἔτι εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῶν εἶχε λόγον νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τοῦτο ἔγραψεν.

γ. Ἐν Κηφισίᾳ δὲ ποτε τὸ θέρος διερχομενος, ἐχρειάσθην τὴν μουσικὴν τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Μενδελσόνος, ἣν εἶχον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου ἐν Ἀθήναις, χαρισθεῖσάν μοι ὑπὸ τῆς Κ. Θείας, τῆς γυναικὸς τοῦ πρέσβυος τῆς Ἡρωσίας· ἀλλ' ἀπελθὼν εἰς Ἀθήνας, τὴν ἐξήγησα μάλιστα ἐπανειλημμένως καὶ δὲν τὴν εὔρον. Ἦτο, ὃ σύγγραμμόν μου κ. "Εἶδενστάμ, πρέσβυος τῆς Σουηδίας, μετ' οὗ συνομιλοῦμεν ἐν Κηφισίᾳ, βλέπων τὴν στενοχωρίαν μου, ἐπρότεινε παύσων νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν τράπεζαν, ὅπου γελῶντες ἐπράξαμεν.

Αὕτη δὲ, διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ γλώσσης τῶν κρούσεων, ὑπέδειξε τὴν δευτέραν σκηνίδα τῆς δεξιῆς τῆς θύρας ἰσταμένης βιβλιοθήκης μου. Ἄλλ' ὅτε πάλιν μετέβην εἰς Ἀθήνας, ἐρευνήσας, δὲν εὔρον τὴν μουσικὴν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν, καὶ ἐπανελθὼν εἶπον εἰς τὸν σύγγραμμόν μου ἦτι τοῦ λοιποῦ ἀρνούμαι πᾶσαν πίστιν εἰς τὸν ξύλον τοῦ προφήτην. Ἄλλὰ μετὰ ἐν ἔτος καὶ ἐπέκεινα, προκαίμενον νὰ καθαρθεῖσθαι οἱ τοῦχοι τοῦ γραφείου μου, καὶ διὰ τοῦτο μετατεθείσης τῆς βιβλιοθήκης, εὔρον εἰς τὴν δευτέραν σκηνίδα τοῦ ἀριστεροῦ αὐτῆς διαμερίσματος, ὅπισθον καὶ ὑποκάτω τῶν βιβλίων, τὴν μουσικὴν τοῦ Μενδελσόνος.

δ. Ἐσπέραν τινὰ ἐν Ἀθήναις ἡ σύζυγός μου ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καὶ καταβῆσα, ἔστη εἰς μίαν βαθμιδὰ τῆς κλίμακος, ἥτις ἦν σκοτεινὴ. Ἐρωτηθεῖσα δὲ ἡ τράπεζα εἰς τίνα βαθμιδὰ ἵστατο, ἐμάντευσεν ὀρθῶς, οἷς εὔρομεν ὅτε ἀνοίξαντες τὴν θύραν, ἐξῆλθόμεν εἰς τὴν κλίμακα.

ε. Ἄλλοτε δὲ, πάλιν ἐν Ἀθήναις καὶ παρ' ἡμῶν, διὰ τῆς αἰθούσης περιφερομένη ἡ τράπεζα, ἔστη καὶ ἔθνηκε τὸν ποδὰ ἀκρῶς εἰς ἐν σημεῖον ὑφ' ὃ εἶχε κρύψει μανθύλιον, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἄλλων, εἰς τὸν τῶν παρερισκομένων, ὅστις δὲν εἶχε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Συμπέπεισι ἴσως πάντα ταῦτα. Ἴσως· ἀλλὰ βεβαίως παράδοξοι διὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτῶν.

12. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΑΝΤΕΥΟΝΤΕΣ.

α. Ἐπὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ διαμονῆς μου ἔμαθον ὅτι μέγα ἐνδιαφέρον διέγειρον ἐκεῖ ὁ λεγόμενος Πνευματισμὸς, οὗτως ὥστε καὶ εἰς Ἐθνησίαν πολλοὶ αὐτὸν ἀνεβίβαζον, οἱ μὲν θέλοντες ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτὸν ἐκ τῶν Χριστιανισμῶν, οἱ δ' ἐν αὐτῷ νέας βάσεις ζητοῦντες πρὸς ὑποστήριξιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἐνίοτε δὲ τὰς συνελεύσεις αὐτῶν ἐπισκεφθεὶς, ἀπήνησα τὸ πλεῖστον οὐδὲν ἐν αὐταῖς ἡ κενὴν καὶ οὐδὲν ἐρευνησάν ἢ ἀποδεικνύουσαν ἀδολογησίαν. Οὐχ ἦττον πολλὰ ἀκούσας περὶ τῆς πνευματιστικῆς δυνάμειος γυναικὸς τινος ἀρτίως ἐπιδημησάσης εἰς Οὐασινγκτόνα, συγκατατέθεινα, πρὸς ἀπόπειραν, νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὴν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ μου. Λαβούσά με δ' ἐκ τῶν χειρῶν, ἐγγίσασά τὰ γόνατά μου διὰ τῶν γονάτων τῆς, καὶ κλεισάσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἤρχισεν ὡς ὑπνοβάτης νὰ ὀμιλῇ, φράσεις πομπώδεις, ἀλλ' οὐδὲν ἐχούσας τὸ σπουδαῖον, λέγουσα. Πρὸ πάντων δ' ὤκτετρα τὴν μαντικὴν αὐτῆς τέχνην ὅτε μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι μεγάλως ἐνδιαφέρεται δι' ἐμὲ ἐν χόρᾳ μεμακροσημένη φίλος μου τις χαλῶς, καὶ τὴν διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ χαλοῦ μου φίλου, διὰ βακτηριῶν βαθίζοντος, πολλάκις ἐπονέλαβεν ἐπιμόνοια.

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐντελῶς μ' ἐνίσχυσεν εἰς ἣν εἶχον δόξαν περὶ τῶν πνευματιστῶν τουλάχιστον τῆς Ἀμερικῆς. Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ διεγούμην τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς γνώριμόν μου τινὰ, ἰδίως γελῶν διὰ τὰ περὶ τοῦ χαλοῦ φίλου μου, ἀφνης διεκόπη ἐν τῷ μέσῳ τῆς φράσεως, ἐκπληξίς μὲ κατέλαβε, καὶ ἐνεθυμήθην. . . . Ὁ χαλῶς φίλος μου τῷ

ὄντι ὑπῆρχεν! Ἦν ὁ Σιαρλάτος Βυζάντιος, ὁ ἀνὴρ μετ' οὗ στενιώτατος καὶ ἀρρηκτοῦς μὲ συνέθεε φίλος δεσμός, καὶ ὃν δὲν ἐννοῶ πῶς εὐδῶς δὲν ἀνελογίσθην ὅτε ἡ κυρία ἐκεῖνη μοὶ εἶπε περὶ φίλου μου χαλοῦ, βαθίζοντος ἐπὶ βακτηριῶν.

Ὀλίγοι εἶσιν οἱ μὴ ἐξ ἀκοῆς ἔχοντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγγλοῦ Cumberland, περὶ οὗ παύκλιμα καὶ ἀντιθέτοι ἐπικρατοῦσι δόξαι. Ἐν ταῖς ἐφημερίσαις πολλὰ αὐτὸς ἐδημοσίευσε περὶ πειραμάτων, ἃ ἐξετέλεσε μετ' ἐπιστήμων ἀνδρῶν, καὶ ταῦτα οἷς βέβαια πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν, ὃ μόνον διότι κατ' ἐμὲ ὁ χαρακτηριστὸς αὐτοῦ ἐστὶν ἀξιόπιστος, ἀλλὰ καὶ διότι ἄλλως θὰ τὸν διέψευδον ὁ Πρίγκηψ τῆς Οὐάλλας, ὁ Γλαδστων καὶ ἄλλοι. Ἄλλὰ ταῦτα παραλείπω, περιορίζόμενος εἰς τὰ τῆς ἐμῆς αὐτοψίας, ὅτε πρὸ μικροῦ ἐπεδήμη ἐν Βερολίῳ.

β. Ἦ πρώτη αὐτοῦ ἀπόπειρα ἐν πολυανθρώπων ἑσπερινῇ συνελεύσει ἦν, κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τινὰ τῶν παρευστώτων, καὶ μεταθέσῃ, δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἀντικείμενον τι, ὃ οὗτος ἤθελε διαλογισθῆ. Εἰς τοῦτο μετ' ἐμοῦ μὲν ἀπέτυχε, πολλάκις ματαίως περιελθὼν τὴν ὀμίγηρον, ὃ ἀπέβηκεν ἀστειουόμενος εἰς τὸ ὅτι εἶχον δι' ἑν τὴν κεφαλὴν πολλῶν ἄλλων σκέφειον πλήρη· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια φαίνεται ὅσα ὅτι περὶ τῆς ἐπιτυχίας δὲν ἦν πάντοτε ἀσφαλῆς, οἷς ἄλλως τε καὶ αὐτὸς τὸ εἶχε προεῖπεί. Ἄλλ' ἄμα ἐλαβε τὴν χεῖρα τρίτου τινός, εἰς ὃν εἶπον ἐγὼ μυστικῶς τί εἶχον διηγορηθῆ, ἐπέτυχεν ἐν τῷ ἄμα, καὶ τοῦτο εἶδον πολλάκις καὶ μετ' ἄλλων ἐπαναλαμβάνομενον.

γ. Εἰς ἑτέραν δὲ συνεδρίασιν, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἐν τῷ κεντρικῷ ξενοδοχείῳ τῆς πόλεως, λαβὼν πολύτιμον καρφίδα παρ' ἐνός τῶν παρερισκομένων, προσώπου τοῦ πᾶσι γνωστοῦ, παρεκάλεσά τινος τῶν παρόντων νὰ κρύψωσιν αὐτὴν ὅπου ἤθελον, εἴτε ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου εἴτε καὶ ἐκτός, εἰς ὅσην δὴποτε ἀπόστασιν προηροῦντο. Πρὸς τοῦτο δ' ἐξέλεγη ὑπὸ τῆς ὀμιλήσεως ἐπιτροπῇ συγκαμμένη ἐκ τριῶν νέων ἐκ πριγκηπικῶν οἰκογενειῶν, ἐξ ἐνός καθηγητοῦ, τοῦ κ. Λέοντος, γνωστοῦ ἐρευνητοῦ τοῦ Σαικσπερου, καὶ ἐξ ἐμοῦ.

Λαβόντες λοιπὸν τὴν καρφίδα, καὶ τὸν κ. Κούμπερλάνδ ἐν τῇ ὀμιλήσει ἀφέντες, ἐξῆλθόμεν τῆς αἰθούσης, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ διεθυμῶντο πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς πόλεως· ἐγὼ δ' εἶπον ὅτι, χωρὶς πολλὴν μακροθυμίαν, θὰ ἤρκει νὰ κρύψωμεν τὴν καρφίδα κατὰ τὸ ἀντιπέραν μέρος τῆς πλατείας παρὰ τὴν βίξαν τινος τῶν ἐν αὐτῇ δένδρων ἢ θάμνων. Τοῦτο καὶ ἀπεφασίσασμεν· ἀλλὰ μετεβίλωμεν σχέδιον, φοβηθέντες μὴ τὰ παρακολουθοῦντα ἡμᾶς παιδίον τῶν τριῶν κλέψωσιν αὐτὴν ἀφ' οὗ μακροθυμῶμεν. Ἐπροσέθη ἔπειτα νὰ παραδώσωμεν αὐτὴν εἰς ἀστυνομικὸν κλητήριον ἱστάμενον εἰς ἄλλην τῆς πλατείας γωνίαν· ἀλλ' οὗτος ἀπεποιήθη, καθ' ὃ οἶν ἐκεῖ ἐν ὑπηρεσίᾳ, καὶ μὲς παρεμψεν εἰς τὸν ἀξιοματικὸν του, ἱστάμενον πρὸ τοῦ προαυλλοῦ τοῦ Πρ. Βισμάρκ, ὅστις καθ' ἡμετέραν παράκλησιν τῷ ἐπέστρεψε νὰ ἐπιτηρῇ αὐτῇ, ὅπου ἂν τὴν ἐθέτομεν. Ἄλλ' ἡμεῖς, ἰδόντες ἡμᾶς ἱσταμένην εἰς τὸ βάθος τῆς πλατείας, πρὸ τῶν μεγάρων τοῦ Πρ. Φρειδ. Καρόλου, ἀπεφασίσασμεν ἐκεῖ νὰ κρύψωμεν τὴν καρφίδα, καὶ τὴν ἐνεπήξαμεν εἰς ἐν τῶν προσκεφαλαίων οὗτως, ὥστε μὲν πρῶτος καὶ ἐφαίνετο ὁ κοσμῶν αὐτὴν μαργαρίτης· συνεστήσαμεν δὲ τῷ ἀμάξηλάτῃ καὶ τῷ ἀστυνομοφύλακι νὰ τὴν ἐπαγρυπνώσιν. Ἐπιστρέψαντες δ' εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, παραλάβομεν τὸν Κ. Κούμπερλάνδ, ἀφ' οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ τῷ εἰδῶθησαν. Προσδέσας δ' οὗτος τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του διὰ μεταλλίνο σύρματος μετὰ τῆς δεξιᾶς ἐνός τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ νέου πριγκηπος Φύρστεμπεργ, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου μετ' αὐτοῦ,

παρακολουθούμενος υπό πάσης τῆς ἀμηγύρευς καὶ υπό παν-
 τὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς λαοῦ, ἐννοήσαντος περὶ τίνος ἐπρό-
 κειτο, καὶ ἀπὸς ἐξω, ἤρχισε νὰ τρέχη, σφύρον τον σύντρο-
 φόν του καὶ οὐχὶ ὀδηγούμενος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ σχεδὸν ἀνευ
 δισταγμῶν ἐκαμψε περὶ τὴν γωνίαν τῆς πλατείας, κατέβη
 εἰς τὴν ὁδόν, ἦλθεν εἰς τὴν ἀμαξίαν, ἐστράφη περὶ τὸν ἵππον,
 καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα εἶπεν „Ἴδού ἡ καρφίς“, καὶ λαβῶν
 αὐτὴν τὴν ἔφερον ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην της.

δ. Ἄλλοτε δέ, ἐν ἐσπερινῇ συναναστροφῇ παρὰ τοῦ
 πρώτου ὑπασπιστῆ τοῦ Ἀυτοκράτορος, τῷ πρίγκητι Ῥαδζι-
 βίλλ, παρακαλέσας τὸν οἰκοδεσπότην νὰ ἐνθυμηθῇ ἀντικει-
 μένου τινός, ἔπου δῆποτε τοῦ αἰκου, ὁ εἰς βῆτὸν τύπον νὰ
 μεταθέσθῃ ὁ κ. Κούμπερλάνδ, μετὰ δεδεμένον τῶν ὀφθαλ-
 μῶν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πρίγκητος, καὶ, πάντων ἡμῶν ἐν
 περιεργείᾳ παρακολουθούτων, ἔτρεξε διὰ θύρας ἐσωτερικῆς
 καὶ διὰ θυραίων ἄντα ἤγνοι διότι κατὰ πρόωτον τότε εἰ-
 σῆλθεν εἰς τὴν αἰκίαν, μέχρι τοῦ τελευταίου σκοτεινοῦ θα-
 λάμου, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ γραφείου τῆς θυγατρὸς τοῦ αἰκο-
 δεσπότη, μεταξὺ πλείστον ἄλλων ἀντικειμένων ἔλαβεν ἐν
 θερμότητι, καὶ κομίσας αὐτὸ εἰς τὴν αἰθούσαν, τὸ ἀπέ-
 θεσεν εἰς τὸ κλειδοκώρυβαλον. Ἦν δ' ἀκριβῶς τοῦτο ὁ εἶχε
 διαλογισθῆ ὁ πρίγκηψ Ῥαδζιβίλλ.

ε. Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐσπέραν, λαβῶν ἐν τῆς χεῖρός
 τὸν ὑπουργόν τῶν ἐξωτερικῶν Κόμητα Ἄτσοφελδ, τὸν παρε-
 κάλεσε ν' ἀναλογισθῆ ἀριθμὸν τινὰ ἐκ τριῶν χαρακτηριστῶν,
 καὶ μετ' εὐχερείας ἔγραψε διὰ κρητίδος καὶ τοὺς τρεῖς ἀκρι-
 βῶς εἰς μέλανα πινάκα πρὸς τοῦτο ἐν τῇ αἰθούσῃ τεθέντα.
 Ἦσαν δὲ προσελθόν ἐς τὸν ἐν τῇ συναναστροφῇ παρόντα Ἀυ-
 τοκράτορα, τὸν ἠρώτησεν ἂν εὐδικῆ ν' ἀποπειραθῆ ἐπίσης
 τοῦ φαινομένου, καὶ ἐπὶ τῇ συναινέσει τῆς Ἄ. Μ., ἔγραψεν,
 εἰ καὶ μετὰ τινων ἐνδοιασμῶν, εἰς ἐξηγήτων διὰ τὴν ἐπιστη-
 μότητα τοῦ ὑψηλοῦ μεσάζοντος, τὸν ἀριθμὸν 32, αὐτὸν ἐκεί-
 νον ὃν ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐσκέφθη.

ζ. Εἶδον δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἄλλους τινάς, οἷον νέον
 ἀνθυπολοχαγόν, τὸν κ. Μαντέφελ, καὶ κυρίως ἐτι, γνωστὸς
 ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ συναναστροφῇ, ὃν αἱ προσπάθειαι ἕνα ἐπανα-
 λάβωσι τὰ διάφορα πειράματα τοῦ κ. Κούμπερλάνδ ἐπε-
 τύγγανον κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤστων.

**Β'. ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΑΞΙΟΠΙΣΤΑ, Ἄ ΟΜΩΣ ΓΝΩΡΙΖΩ
 ΜΟΝΟΝ ΕΞ ΑΚΟΗΣ.**

13. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΣ ΥΨΟΣ ΑΙΡΟΥΜΕΝΟΙ.

Οὕτε τὸν προφήτην Ἴηλιν ἔχω ἐνταῦθα ὑπ' ὄψιν, διότι
 τὰ περὶ αὐτοῦ ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θρησκευ-
 τικῶν θαυμάτων, οὕτε Σίμωνα τὸν μάγον, περὶ ὃς αὐθεντι-
 καὶ δὲν θεωροῦνται αἱ παραδόσεις. Ἄλλὰ περὶ τοῦ κ. Home
 εἶχον ἀκούσει ἐτι ἐκαυχᾶτο ὡς ἔχων τὴν δύναμιν ἢ ἰδιότητα
 τοῦ αἶρεσθαι εἰς ὕψος. Διὰ τοῦτο, ὅτε εἶδον τὸ φαινόμενον
 τῆς αἰρουμένης τραπέζης, οὗ ἐμνημόνευσα ἀνωτέρω (Α, 5), τὸν
 ἠρώτησα ἐπίτηδες ἂν φρονῆ ὅτι τὸ αὐτὸ δύναται νὰ συμβῆ
 καὶ εἰς ἄνθρωπον.

— Ἀναμφισβητήτως, μοι εἶπε, καὶ ἐγὼ αὐτός εἰμι τοῦ-
 του ἀπόδειξις. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἀυτοκράτορος Ναπό-
 λέοντος, παρόντος αὐτοῦ, τῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ τινων αὐ-
 λικῶν ὑψώθη πρὸς τὴν ὀροσφῆν· ὁ δ' Ἀυτοκράτωρ, ἐκθαμ-
 βος, ἐγονάτισε, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του ὑπὸ τοὺς πόδας μου
 ἕνα ἐρευνησῆ μὴ τι πῆρξεν ἀράτων ἐλατήριον ὑπ' αὐτούς.
 Ἄλλοτε δέ, εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν

κ. Δυκώ, ἔπραξα τὸ αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ, τῆς γυναι-
 κός του, καὶ τινων τῶν ὑπασπιστῶν του.

— Καὶ πῶς πράττετε τοῦτο; τὸν ἠρώτησα.
 — Οὐδ' ἐγώ, μοι ἀπήντησε, τὸ ἤξεύρω. Ἰσάργει τις
 δύναμις ἥτις ἐνεργεῖ ἐν ἐμοί.

Καὶ οὐδένα μὲν λόγον εἶχον ἕνα μὴ θεωρῶ ἀξιώπιστον
 τὸν Κ. Home, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι διὰ τόσον παράβολον φαι-
 νόμενον εἶχον τοῦλάχιστον ἀνάγκην τῆς ἐπιμαρτυρίας τῶν
 αἰσθησέων μου.

Ἄλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας, εἰς χορὸν ἐν τινι ἰδιωτικῇ οἰ-
 κίᾳ προσκεκλημένος, καὶ παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης μετὰ
 τῆς οἰκοδεσποίνης ἰστάμενος, ἤκουσα τὸν ὑπερέτην μεγαλο-
 φωνίως ἀναγγέλλοντα τὴν ἔλευσιν τῆς „Ἀδελφῆς Ἐξοχότητος
 τῆς Κυρίας Δυκώ“. Ἐρωτήσας δὲ καὶ μαθὼν ὅτι ἦν ἡ χῆρα
 τοῦ ποτὲ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν, ἐζήτησα νὰ τῇ παρου-
 σιασθῶ, καὶ μετ' ὀλίγον, συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτῆς, τῇ
 ἀνέφερα ὡς τυχαίως τὸ ὄνομα τοῦ Home, καὶ τὴν ἠρώτησα
 ἂν ποτε ἤκουσε περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου.

— Πῶς ἂν ἀκούσα; μοι εἶπε. Ἦν γυναικίῳ προσωπι-
 κῶς, καὶ τὸν εἶδον ἀκατανόητα πράγματα νὰ ἐκτελέσῃ
 παρ' ἡμῶν.

Καὶ μοι διεγγῆθη ἀκριβῶς ὅτι μοι εἶχε διεγγῆθῆ ὁ
 Κ. Home.

Ῥωυῦτος συνδυασμὸς ἐμμέσων ἀποδείξεων ὁμολογουμέ-
 νως σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν δι' αὐτοψίας.

14. ΜΟΥΣΙΚΑ ὈΡΓΑΝΑ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΠΑΙΖΟΝΤΑ.

Ἦν Παρισίαις κύριος σπουδαιότατος καὶ εἰς τὴν ἀνω-
 τέραν κοινωνίαν ἀντίκων, μοι ἔλεγεν ὅτι οὐδεμίαν δίδει πί-
 στιν εἰς τὰ λεγόμενα πνευματιστικὰ φαινόμενα.

— Ἄλλὰ, μοι προσέθηκε, δὲν ἀρνούμαι ὅτι εἶδον ἐνίστα
 τινὰ παραδοξότατα καὶ ἀνεξήγητα. Οὕτω μεσάζων τις, ὃν
 ἐπισκέψθη μετὰ φίλου μου, μᾶς εἶπε νὰ προμηθευθῶμεν
 μουσικὸν τι ὄργανον ἐν χορδαῖς. Ἀπελθόντες λοιπόν, ἠγο-
 ράσαμεν κινθάρων τῆς ἡμετέρας ἐκλογῆς παρὰ γνωστῷ τινι
 ἡμῶν ὀργανοποιῷ. Ὁ μεσάζων τότε ἐγγίξων τὸ ἐν ἄκρον
 τῆς κινθάρου διὰ τῶν δακτύλων του, μᾶς εἶπε νὰ ἐγγίσωμεν
 τὸ ἄλλο διὰ τῶν ἡμετέρων καὶ ν' ἀναλογισθῶμεν οἰονδή-
 ποτε μέλος. Ἄρα δ' ἐπράξαμεν τοῦτο, ἤρξισαν νὰ δονῶν-
 ται αἱ χορδαὶ, καὶ νὰ ἤχῳσι τὸ μέλος, ὃ ἀνελογίσθημεν. Πα-
 ρετήρησα δὲ καλῶς ὅτι οὐδεμίαν ὑπεκρύπτετο λαθραία ἐνέ-
 ργεια τοῦ μεσάζοντος.

Ἡ ἀξία τῆς μαρτυρίας ταύτης συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ
 καταθέτων αὐτὴν ἦν ἐν τῶν δυσκείστον.

(ἴσεται συνέχεια).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΜΗΤΡΟΣ.

II ΔΙΑ ΤΩΝ ΤΕΙΚΝΩΝ ΑΓΓΙΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ.

Μήπως νομίζετε, ὅτι τὰ παιδιά μας εἶνε μόνον μαθη-
 ταί μας; Οὐχί, ἀλλ' εἶνε πολλάνκις καὶ διδάσκαλοι ἡμῶν, τὸ
 δὲ ἔργον τῆς ἀγωγῆς μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων στηρίζεται
 εἰς τὴν ἀμοιβαίότητά περισσότερον ἢ ὅσον συνήθως ἡμεῖς
 νομίζομεν. Δὲν ἔχετε ἀρὰ γε ἀκούσει πολλάνκις περὶ τίνος
 γυναικός, ἄλλοτε φιληδόνου, ἰδιοτρόπου καὶ καλομαθημένης,
 αὐδαμοῦ ἄλλου ἐχούσης τὸν νοῦν της ἴ εἰς τὰ ἔργα τῆς
 Τερψιχόρης, νὰ λέγῃ ὁ κόσμος: „Πῶς τὸ ἤλπιζέ ποτε, ὅτι
 αὐτὴ ἠδύνατο νὰ γίνῃ μία τόσον καλὴ μήτηρ;“ ἢ περὶ τίνος,

ΜΗΤΡΙΚΗ, ΕΓΓΛΙΜΟΝΙΑ.

τὸν ὅποιον πρότερον ἐγνωρίζετε ὡς τὸν μεγαλειότερον ἐγωῖ-
στήν: „Πᾶν θεῖμα ἀράγε μετέβαλε τὸν ἀνθρώπον τοῦτον
εἰς τόσον ἀγαθὸν καὶ τρυφερὸν πατέρα!“ Ἄλλὰ μὴ ἀπο-
ρήτε, οὐδὲν θεῖμα συνέβη, ἀλλὰ ἀπλούστατα τὰ τέκνα των,
ἀν καὶ ἀνεπασιθῆτως, ἀνέφρασαν αὐτοὺς εἰς τοῦτο.

Ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ υπάρχῃ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀρχαιοτάτη
αὕτη καὶ ἐξουσιώτατη τροφὸς τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ συμ-
βῶσι τοιαῦτα θεῖματα, ἀλλὰ — δόξα τῷ θεῷ — ἡ πρὸς
τὰ ἴδια τέκνα ἀγάπη εἶνε ἐκείνο τὸ αἰσθημα. τὸ ὅποιον
ἤμισα πάντων καταπνίγεται καὶ φρονεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ
ἀνθρώπου, ἐφ' ἧσον δὲ τοῦτο εἶνε ζωντανόν, καὶ τὰ παιδία
ἀνατρέφουσι τοὺς γονεῖς των, ἡρέμα καὶ κατὰ μικρόν, ἄνευ
θυρήδων καὶ τυραγχῆς. Ὡ πατέρες καὶ μητέρες, σῶς ἀφίνοι
νὰ συλλογισθῆτε μόνι σας, ἀν δὲν ἔχη οὕτω τὸ πρᾶγμα.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἐν παραδειγμα ὁ κυνηγετικὸς κύων σου
διέπραξε μικρὸν σφάλμα, καὶ δι' αὐτὸ τιμωρεῖται ἀνηλεῶς
διὰ τῆς μάστιγος. Ἀφνης πῆλται τὸ βλέμμα σου, νεαρέ πά-
τερ, ἀπὸ τοῦ κλαυθιφρίζοντος ζώου ἐπὶ τοῦ μικροῦ υἱοῦ σου,
ὅστις τρέμων καθ' ἑλκα τὰ μέλη, ἵσταται ἐκεῖ που πλησίον
καὶ σὲ ἱκετεύει πολὺ περισσότερον διὰ τῶν ὑπὸ τῶν διακρῶν
ἐξωγαγμένων ὀφθαλμῶν παρά διὰ τῶν χειλέων:

— Πατέρα, καλέ μου πατέρα, μὴ χτυπῆς ἐτοση τὸν καύ-
μένον ἔκτορα! Τὸν ποιεῖ τόσον παλὺ σὲ παρακαλοῦ, μὴ
τὸν χτυπᾷς!

Ἐμπορῶ νὰ στοιχηματίσω, ὅτι ἀμέσως θὰ βύψης μα-
κρὰν τὴν μάστιγα καὶ θὰ λάβῃς τὸ προσφιλες τέκνον εἰς
τοὺς βραχίονάς σου. Διὰ νὰ τὸ καταπραῖνῃς θὰ εἴπῃς βε-
βαίως: „Ξεῦρες, ὅτι ὁ ἔκτορα ἦτον ἄτακτος καὶ τοῦ ἔπρα-
πεν ἡ τιμωρία“, ἀλλ' οὐδέποτε πλέον θὰ τιμωρήσῃς τὸν
κύων ἐπὶ παρούσῃ τοῦ τέκνου σου, καὶ ἐὰν πράξῃς ποτὲ
τοῦτο μακρὰν. Ὀλόκληρα μιλία μακρὰν τῆς οἰκίας σου, ἀμέ-
σως εἰς τὸ πρῶτον κύβητα θὰ ἴθῃς πρὸ σοῦ τοὺς γλυκεῖς
ὀφθαλμοὺς τοῦ τέκνου σου, οὐδέποτε δὲ ἡ ἀναγκαῖα τιμω-
ρία θὰ κατανήσῃ εἰς ἀσπλαγχνον βῆσανον τοῦ ἀνεπερασπί-
στου πλάσματος.

Ἐὰν δ' ἀκούσῃς ποτὲ ἐκ τῶν χειλέων τοῦ παιδίου σου
ἐξεργασμένους ἴδιους σου τινὰς ἐκφραστικὰς λόγους, τοὺς
ὅποιους ἡ οὐχὺγὸς σου ματαίως ἐκοπίσας νὰ σὲ ἀπομάθῃ,
οὐδέποτε πλέον θὰ τολμήσῃς νὰ τοὺς ἐπαναλάβῃς. διότι
πῶς θὰ ἠδύνασο νὰ ἀπαγορεύσῃς εἰς τὸ τέκνον νὰ λέγῃ, ὅτι
ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ στόματός τοῦ πατρὸς σου:

Ὁ υἱὸς φοιτᾷ ἤδη εἰς τὸ σχολεῖον. Τότε κάμνει πολλὰ-
κίς κατ' οἶκον ἐρωτήσεις διαφόρους. ἐπιθυμῶν νὰ τῷ ἐξηγη-
θῶσι διάφορα πράγματα, τὰ ὅποια ὅτε μὲν εἶνε γεωγραφικῆς,
ὅτε δὲ ἱστορικῆς. Ἄλλοτε φυσικοεπιστημονικῆς καὶ ἄλ-
λοτε καλλιτεχνικῆς φύσεως. Τότε δὲ γίνεται κατ' ἀρχὰς
χρήσις τῆς φράσεως: „Αὐτὸ τὸ ἔξελασεν ὁ πατέρας πάλι, ἡ
— δὲν τὸ ἐνθυμεῖται αὐτὴν τὴν στιγμήν. ἡ καὶ — σήμερον
δὲν ἔχει καιρὸν. νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κτλ. ἐὰν ὁμοίως αἱ ἀπαντή-
σεις αὐταὶ ἐπαναληφθῶσι συχνάκις, παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς
νοήμονος μορφῆς τοῦ παιδίου ἐκφρατικὴ δυσπιστία, ὅτι ὁ πα-
τήρ ὅσον πολλὰ πράγματα ἐλησημόνησε.

Τότε δὲ τί ἄλλο ὀφείλει νὰ πράξῃ ὁ ἐπιλήσιμον αὐτὸς
πατήρ, παρά κυρίως νὰ προστρέξῃ ὀλονὲν συχνότερον εἰς
τὴν ἱστορίαν τοῦ Παπαρηγοπούλου μας ἢ εἰς τὸ Λεξικόν
τοῦ μακαρίτου Βυζαντίου, καὶ νὰ σου — ἀφνης ἔχει καιρὸν
πλέον ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ νὰ λύσῃ τὰς ἀπο-
ρίαις τοῦ υἱοῦ.

Πᾶν ἔξυπνον καὶ νοήμον παιδίον, φθὰν εἰς ἡλικίαν δώ-
δεκα ἢ δεκαεπτάρων ἐτῶν, καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πά-

τρὸς τῆς ἀναγνώσεως, ἥτις πανταχοῦ ζητεῖ νὰ εὐρῆ ἱκανο-
ποίησιν. Ἄλλὰ τὸ παιδίον πρέπει νὰ μὴ λαμβάνῃ εἰς χεῖράς
σου ἐπιβλαβῆ ἢ ἄσκοπα καὶ ἀνάριστα ἀναγνώσματα, διὰ
τοῦτο ἐπιμελῶς πρέπει νὰ ἀποκρύπτονται ἀπ' αὐτοῦ τὰ ἐπι-
βλαβῆ ἐκείνα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταπεφρασμένα μυθιστορή-
ματα καὶ νὰ ἐπιστρέφονται εἰς τὸν ἀποστελλαντα αὐτὰ βι-
βλιοπώλην. Τότε πρέπει ὁ πατήρ αὐτοπροσώπως νὰ πηγαίνοι
εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

— Δὲν ἔχετέ τι ἐνδιαφέρον καὶ κατάλληλον διὰ τὰ
παιδία;

— Ὡ βέβαια! ἀποκρίνεται οὕτως λαμβάνεται καὶ ἀνα-
γινώσκεται ὁ κατάλογος, καὶ — τὴν φορὰν ταύτην ὁ πατήρ
φέρει εἰς τὴν οἰκίαν βιβλία μαζὶ τῶν σου, τὰ ὅποια δὲν ἔχει
ἀνάγκην νὰ κρίνῃ καὶ νὰ κλειθῶσῃ, ὅχι, ἀλλὰ μάλιστα
μετ' εὐχαριστήσεως ἀκούει τὰ παιδία ἀναγινώσκοντα αὐτὰ,
ὅταν κατὰ τὰς χειμερινὰς νύκτας ἔλα συναθροίζονται περὶ
τὴν μεγάλην στρωγγύλην τραπέζαν. Ἄντὶ νὰ ἐπισκέπηται
τὴν λέσχην ἢ τὸ οἰνοπωλεῖον, ὁ πατήρ κἀθίεται τώρα παρά
τὴν ἐστίαν καπνίζων. παρατηρῶν περὶ αὐτοῦ τὴν φλυεργον
μητέρα καὶ τὰ ἐπιμελῆ καὶ ἀδύως παίζοντα μικρὰ παιδία,
καὶ ἐπὶ τέλους προσεγγίνει τὰ βλέμματά του εἰς τὴν μικρὸν
καὶ ζωηρὸν ἀναγνώστην. Ἐνθυμεῖται τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν
τὸ τέκνον του τοῦτο τῷ εἶπε: — „Ὡ, μὴ δέρνης τὸν καύ-
μένον ἔκτορα!“ καὶ μετ' ἐκπλήξεως αἰσθάνεται τὴν ἐν ἑαυ-
τῷ μεταβολήν, ἣν κατέβρωσαν νὰ παραγάγῃσιν οἱ λόγοι
ἐκεῖνοι τοῦ παιδίου.

Ὁ πατήρ οὕτως ἔστω ἐν μόνον παράδειγμα ἐκ τῶν πολ-
λῶν. Μήπως δὲν δύναται νὰ συμβῆ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸν
ἀποσκληρυνθέντα λάτρην τοῦ Μαμμωνᾶ, τὸν ξηρὸν λογίω-
τατον ἢ τὸν ἐπιπόλαιον ἀξίωματικόν; Ἄς γίνωσκιν ὅμοιος εἶνοι
οὗτοι πρῶτον καλοὶ πατέρες — καὶ νὰ ἴδῃς, εἴλοι θὰ γίνουσι
συγγρηῶς καλοὶ, χρηστοὶ καὶ εὐτυχεῖς ἠνθρώπων.

Πρὸ πάντων ὁμοίως ἡ μήτηρ διδάσκεται διὰ τῶν τέκνων
της. Μετὰ τῆς πρώτης κραιγιῆς, μετὰ τῶν πρώτων κλαυθιμ-
ρισμῶν τοῦ βρέφους ἀρχίζει ἡ ἀγωγή εἰς τὴν ὑπομονήν, αὐ-
ταπάρησιν, ἐπιμέλειαν, τάξιν καὶ φιλοπονίαν, ἐνὶ λόγῳ εἰς
ἐλας ἐκεῖνας τὰς ιδιότητας, ὧν ἐνσάρκωσις δέον νὰ ἴηε
ἐκάστη οἰκοδόμοισιν καὶ μήτηρ. Ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, ἐν
τῷ σχολεῖν ἢ ἐν οἰκηθῆσεν ἄλλῳ ἐκπαιδευτηρίῳ τίθεται
μόνον ἡ βία τῶν ἀρετῶν τοῦτων, ἀλλ' αὐταὶ ἴδονται νὰ
μορφωθῶσι καὶ νὰ τελειοποιηθῶσι μόνον διὰ τῆς ἐπιρροῆς
πεφιλημένων τέκνων. Διὰ τοῦτο καὶ σπανίως βλέπομεν τὰς
ἀρετὰς ταύτας εἰς ἀνυπάρχοντες ἢ ἀτέκνους γυναίκας. Πλει-
στάκις δὲ καὶ αὐταὶ αὐταὶ συναισθύνονται, ὅτι λείπει τι ἀπ'
αὐτῶν. Ὑπερ δύνανται νὰ λάβωσι μόνον ἀπὸ τῶν παιδίων
καὶ δι' αὐτὸ θέλουσι ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτὰ διὰ θεσῶν
ἢ συγγενῶν τέκνων. προσπαθοῦσαι ὡς ἴδια νὰ δεομεύσωσιν
αὐτὰ εἰς αὐτάς.

Ἦδὲν τοῦτο ἐπιτύχη. τοιαύτη κόρη οὐδέποτε καταντᾷ
„γεγονοικαίριστην“, ἀδιὰφορον ἀν ἀριθμῷ 70 ἔτη ἐπὶ τῆς
βιαιότης της. Ἀποκτῆσασα δι' ἀγώνων καὶ μάχων τὴν μη-
τρικὴν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν, βεβαίως εἶνε ἀξία ταύτης πολὺ
περισσότερον ἢ ὅσον ἀληθῆς μήτηρ, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ φύσις
προσέφερον αὐτάς. Οὐδεμίαν ἄλλην γυναῖκα σέβωμαι τόσον,
ὅσον τὴν ἐκουσίαν θετὴν μητέρα.

Καὶ ἐνταῦθα πρόκειται πλεῖστα τρανὰ παραδείγματα
ἀγωγῆς τῶν μητέρων διὰ τῶν τέκνων των.

Φαντάσθητε νεαρὰν μητέρα φοροῦσαν πολυτελεῖς καὶ
εὐώδεις ἐνδυμα χροστὸ καὶ μετὰ φόβου ἀπουδοσαν μακρὰν
αὐτῆς τὸ τέκνον της, θέλον μετὰ τρυφερότητος νὰ περι-

πτυθῆ αὐτήν. — „Μὴ μ' ἐγγίτης! Θὰ τσαλακώσῃς τὸ ἐν-
δυμά μου, θὰ χαλάσῃς τὰ μαλλιά μου, φύγε ἀπὸ κοντὰ
μου!“ Ὅταν δ' ἔπειτα τὸ μικρὸν πλάσμα μετὰ δειλίας
ἀποσυρθῆ εἰς τινα γωνίαν, εἶνον τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν
„ὄραϊκαν μητέρα“, τὴν ὅποιαν δὲν πρέπει ν' ἀσπασθῆ καὶ νὰ
θεωπεύῃ, — ὦ, τότε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συσταλῇ ἐκ πύ-
νου ἢ καρδίας τῆς μητρὸς καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ λησημο-
νήσῃ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας τὸν διὰ τοῦ βλέμματος
Ὀλιβερὸν ἀποχαριετισμὸν τοῦ τέκνου της. Ὅσάκις ἤδη προσ-
κληθῆ ἐκ νέου εἰς ἄλλην διασκεδάσιν, ἀναλυγίεται τὸ συμ-
βᾶν τοῦτο καὶ πάντοτε κάμνει ὀριμωτέρας σκέψεις, ἕως ὅτου
τέλος κατανήσῃ τοῦ κέντη καὶ πῶς ἀποκτῶνται αἱ ἡδέ-
ναι της.

Ἐν ἀρχῇ παντὸς νεαροῦ οἰκογενειακοῦ βίου ἡ μαγει-
ρῖσα θεωρεῖται ὡς χρηστή καὶ ἀφροσιωμένη, ἀλλὰ τοῦτο
μόνον ἕως ὅτου ἀσθενήσῃ τὸ πρωτότοκον τέκνον. Ἐπειτα
δὲ, ὅταν τὰ πάντα, ἡ ζωνὴ τοῦ προσφιλοῦς ὄντος ἐξακρῶν-
ται ἐκ τῆς εὐσυνηδέτου παρασκευῆς τῆς τροφῆς του, αὕτη
ἡ μήτηρ τρέχει εἰς τὴν μαγειρεῖον καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς
παρασκευάζει τὸν ζωμόν διὰ τὸ ἀσθενὲς πλάσμα, ὅπως τοῦτο
ἐπιθυμῆ αὐτὸν ἢ ὅπως διετάξεν ὁ ἰατρός.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ βλέπει ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰς
ἄλλας γύρως καὶ παρατηρεῖ πολλά πράγματα, τὰ ὅποια
ἠδύνατο καὶ καλῆτερον καὶ οικονομικώτερον νὰ διατεθῶσι.
Μανθάνει δ' ἐπὶ τέλους ὅτι ἐνταῦθα, ὅπως καὶ πανταχοῦ,
δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐπιπληξίς — „Κάμνε τάς δουλειὰς σου
καλῆτερα“, — ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς γνώσις
πλεῖστον πραγμάτων, διότι αὕτη τότε μόνον εἶναι ἡ κυρία
ἐν τῷ οἴκῳ καὶ οὐχὶ ἡ δούλη τῶν ὑπερετῶν της.

Ἐν περιπτώμῳ διηγεῖται ἐνίοτε ἡ μήτηρ εἰς τὰ τέκνα
της ἱστορίαν τινὰ ἢ ὀμιλεῖ μετ' αὐτῶν καὶ μεθ' ὑπομονῆς
ἀκροᾷται μυρίας περιέργους ἐρωτήσεις των. Ἐνίοτε πράτ-
τει τοῦτο, σήμερον ὅμοιος εἶνε δυσχερᾶστος καὶ δὲν διηγεῖται
τι δὲν ὑποφέρει νὰ πηδῶσιν ἔμπροσθέν της τὰ παιδία, ἐν
τέλει δὲ ἀναφανεῖ δυσμενῶς: „Ληστὴ με!“

Σιωπηλὰ καὶ κεκυφῶτα βαδίζουσι ἐπὶ τινα χρόνον πη-
σίον της τὰ παιδία, ἀλλ' ὁ ζωηρότατος τετραετής υἱὸς δὲν
δύναται νὰ κρατηθῆ μακρότερον:

— Μητέρα, ποιεῖ τὸ κεφάλι σου; ἐρωτᾷ μετὰ δειλίας,
εἶσαι λυπημένη;

— Ὅχι, παιδί μου, ἀλλὰ διὰ τί; ἀποκρίνεται καὶ ἐρωτᾷ
ἡ μήτηρ.

— Φαίνεται κακιομένη σήμερα, δὲν εἶσαι σὰν πρῶτα.
— Ὅχι, καλὸ μου παιδί! ἀναφανεῖ ἄλλιν φαιδρῶς ἡ
μήτηρ καὶ σκέπτεται καθ' ἑαυτήν. Σήμερον εἶμαι κακοδιά-
θετος καὶ τυραννῶ ἀδίκως τὰ ἀδύια ταῦτα πλάσματα, τὰ
ὅποια ὅλος διόλου δὲν πταίουν. — Μεγαλοφώνως δὲ ἀνα-
φανεῖ: Ἐλάτε! κυνηγήστε με! Πούδ' ἔμπορεῖ νὰ πιάσῃ τὴν
μητέρα;

Τρέχουσα δὲ εἰς τὸν κήπον, καὶ καταδιωκομένη ὑπὸ τῶν
εὐθυμῶν πλασμάτων, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τῆς κακοδιαθεσίας
της καὶ ἐπανακτᾷ τὴν προτέραν ἰαρότητα.

Πρὶν ἢ τελειῶσι θὰ προσθέσω ὀλίγα τινὰ ἀκόμη εἰς τὸ
περὶ τάξεως κεφάλαιον. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ συζυγικοῦ
βίου δὲν τηρεῖται ἀσθηρὰ τάξις εἰς τὰ τοῦ οἴκου, οἱ νεαροὶ
οὐχὺγοὶ δὲν ἔχουσι ἀκόμη πρὸς τοῦτο ἀρκούσαν ἀνάπτυξιν.
Ὅταν ὁμοίως ἀρχίζωσι νὰ μεγαλύνωσι τὰ παιδία, πᾶσα προσ-
πάθεια καταβάλλεται, ἕπως θεοῦ αὐτοῖς τὸ καλὸν παρά-
δειγμα ὑπὸ τῶν γονέων. Θὰ ἐρυθριάσῃς βεβαίως, ὦ νεαρὰ
μήτηρ, ἐὰν, εἰπούσα εἰς τὸ θυγάτριόν σου — „σήμερος τὰ

πράγματά σου“, — λάβῃς τὴν ἀπόκρισιν — „ἀλλὰ τὸ μαν-
τῆλι αὐτὸ, τὸ χειρόκτιον, τὸ βιβλίον εἶνε δικὰ σου: ποῦ γὰρ
νὰ τὸ βάλω; — Ἐπίσης ἴκων δυσχερῆστον εἶνε νὰ ζητῆς ἐμ-
προσθεν τῶν παιδίων σου πρᾶγμα τι, ὕπερ ἀγνοεῖς καὶ σὺ
αὐτὴ ποῦ βραλοῖς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ τῶν μεταξὺ τῶν δύο συζύγων σχέσεων
ἐπιρροὴ τῶν τέκνων εἶνε πλειστάκις ἴκων εὐνοϊκῆ, διότι, πα-
ρουσίᾳ τοῦ μικροῦ παιδίου, πάντοτε οἱ γονεῖς ἀποφεύγουσι
σφοδρὰς ἀντιλογίας, τραχίας ἐκφράσεις καὶ ἀποτόμους προσ-
βολάς. Ἐπειδὴ δὲ ὅσον αὐξάνῃ τὸ παιδίον, τόσο συχνότε-
ρον μένει πλησίον τῶν γονέων, διὰ τοῦτο πάντοτε συνεχέ-
στερον καταπνίγονται αἱ ἐριδὲς καὶ αἱ φιλονεικίαι, ἕως ὅτου
ἐπὶ τέλους καὶ ἐντελῶς ἐκλείπωσι.

Διὰ τῶν τέκνων αἱ μητέρες γίνονται πραεῖαι, ἡμεροὶ καὶ
μετρίφρονες. Αὐτὰ τελειοποιεῖσιν τὴν ἡμετέραν ἀνατροφὴν
καὶ πρὶν ἀκόμη γίνωσκιν ἐνῆλικα. Συμβαίνει πολλάκις ν'
ἀκούωμεν ἐν τῇ μεγαλειτέρῳ συναναστροφῇ κατακρινόμενα
τὰ νεανικὰ παραπτώματα τινος, ἀσπλαγγχνῶς καταδικάζο-
μενον τὸ σφάλμα τοῦ δεινῶς νέου, ἀλλὰ μετὰ τῶν γυναι-
κῶν βλέπομεν καὶ μίαν, σιωπηλὴν καθημένην καὶ μόλις τολ-
μῶσαν νὰ προφέρῃ μετὰ δειλίας μίαν λέξιν. Ἐκ τούτου οὐ-
δέλωσ ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε μήτηρ, ἔχουσα
υἱὸν καὶ μετὰ φόβου ἕδεται — „Ὁ θεὸς νὰ μὴ τὸν φυλάξῃ!“

Πολλοὶ μεγαλοφώνως καὶ αὐστηρῶς ἐπιρρῶσιν τὰ ὡς
πρὸς τὴν ἀνατροφὴν σφάλματα τῶν ἄλλων, μετὰ ὑπερηφαι-
νείας δὲ καὶ πεποιθήσεως λέγουσιν, ὅτι παίζουσι θὰ περι-
κάμψωσι τοὺς σκοπέλους, ἐφ' ὧν ἄλλαι ἐξέουκταν, καὶ θὰ
μορφώσωσι τὰ παιδία των ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἰδανικόν των.
Ἄλλὰ στάσου, ἔγε ὑπομονήν, ὦ ὑπερήφανος μῆτηρ! ἀπατά-
σαι νομίζουσα ὅτι, ἐπειδὴ τὸ τέκνον σου εἰς τὸ τρίτον ἔτος
δὲν ζητεῖ πλέον ζάχαριν καὶ μένει εἰς τὸ δωμάτιον χωρὶς
νὰ κλαίῃ, εἴλοι οἱ κίνδυνοι παρῆλθον ὅχι, καὶ σὺ βέβαια
μετ' ὀλίγον θὰ κλίνῃς τὸν αὐχένα καὶ θὰ γίνῃς μετρίφρων,
καὶ σὺ θὰ κρίνῃς περὶ τῶν ἄλλων γονέων πολὺ ἐπιεικέστε-
ρον, ἀφ' οὗ ἴδῃς καταστρεφόμενα πολλὰ ἰδικὰ σου ἐνετρο-
πολήματα καὶ ἐξαφανιζόμενας πλεῖστας ἐλπιδάς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Λεῖψαιμα — Σουξίαι).

Ἄλλ' εἰς τὸ κατακείμενον σημεῖον ἔθυσαν ὁ φόβος της, ὅτε ἤρρισε
ν' ἀκούσῃ καὶ ἔξωθεν κρότος παρήκενος καὶ ἔκτατος παραγῆ. Μόλις
ἔλαβε καιρὸν ν' ἀφήσῃ τὸ ἐκπέτριον, καὶ ἡ βύρα ἠνεύθη βιαίως ὑπ' ἀ-
νθρώπου, παλαιὰ ἐνδύματα φοροῦντος καὶ μόλις δυνάμενον νὰ κρατηθῆ εἰς
τοὺς πόδας του.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο σωτήριος!
Ἐκβλασθῶσα κραυγὴν τρόμου καὶ ἐν ταύτῃ χαρῆς, ἡ Ἰωσηφίνα ἐξέφ-
ρασαν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς σελήνης φωτισμένην ὀδόν. Ἐκινετὸς προσέβλεπεν
αὐτὴν φεύγουσαν ὁ οὐνόφυξ, καὶ παρετήρει ἔπειτα περὶ τοὺς πόδας του,
πρὸ τῶν ὀπίστων εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐλημπε ἀντικείμενόν τι.

— Μορέ, αὐτὸ ἦταν στοιχεῖδ . . . καὶ ἔλασε . . . τὸ ἔνα του . . .
καποῦσται, ἐτραύλισεν ὁ οὐνόφυξ, ὃς τὸ κατεστραμμένον πρόσωπον συνε-
στάλη ὑπὸ ἀοράτου μειδιήματος. Ἦρρισε νὰ ψηλαφῆ τὸ κατώφλιον τῆς
καλῆρας, ὅπως ἀνεγέρῃ τὸ διολισθῆσαν πῆδιον τῆς Ἰωσηφίνας, ἀλλὰ τὸ
ἴδῃσεν ἐκ τοῦ φωτός εἰς τὸ σκότος.

— Ἐθέλησεν — ἐθέλησεν μετὰ βραχυῦ γέλωτος. — Ἄ! τὰρ . . .
τατά! τίποτε δὲν ἦταν . . . τὸ κεφάλι μου γέμισε στοιχεῖδ . . .

Ἡ Ἰωσηφίνα ἔστρεψεν ἀπιστάτως κρατοῦσιν εἰς τὴν χεῖρα τὸ ὡς ἐρυ-
θρὰ σημεῖα κυματίζον ἐνδυμά της. Ἐκπληκτοὶ ἠκολούθουν αὐτὴν διὰ
τοῦ βλέμματος οἱ ὄλιγοι ἄνθρωποι, ὡς καὶ ὁδὸν συνήντα. Εἰς νυκτοφύ-
λαξ προσεβλήθη εἰς τὴν συλλήβῃ, ἀλλὰ διεκωλύθησε τὸν χειρὸν του καὶ
ἐξηκολούθησε φεύγουσα μετὰ μεγαλειέρας σπουδῆς.

Έκεί τούτοις, ὅτε ἐσταμάτησε διὰ τὴν πόρην τὴν ἀνατολὴν τῆς, εἶδε πρὸ αὐτῆς γέφυραν, ὅρ' ἦν ἔρρεεν ἐπὶ τὴν πάλιν εἰς δύο μέρη διακρινόμενος. Ἐκ τούτου ἐγγὺς κειμένου πύργου ἠκούσθησαν τρία κρούσματα κούδωνος, ἐν τῷ ἄμυ δὲ ἔλα τὰ ὑπόλοιπα τῆς κούδωνος ἐστῆσαν ὑπὸ διακόρου ἤχου τὴν τρέσαν ἴσαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀπὸ τῶν ὁδῶν τοῦ ποταμοῦ ἐπύκουσε ψυχρὸς ἀνεμος, καὶ οἱ γομοὶ πόδες τῆς μακρῆς κούρας κατελήθησαν ὑπὸ βήχους. Θέλουσα δὲ νὰ ὑποδέσῃ τὴν τὰ πάλιν τῆς, παρετήρησε μετὰ φρίκης, ὅτι ἀποκόλλετο. Τὴν ἐκ τούτου ὄψιν τῆς ὄμοια ἐμετρίαζεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἐπίσης ἦτο δυνατόν ν' ἀποκόλλετο καὶ τὸ πάλιν προσφιλότερον αὐτῆ φιλύτου, ὅπερ ἦδη μετὰ περισσοτέρας τρυφερότητος ἔδωκεν εἰς τὸ στήθεός τῆς.

Τὸ παιδίον ἐνεθυμήθη, ὅτι γυῖός αὐτὸ καὶ ἡ κυρὰ Φωτεινὴ, ὁδούουσα πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, εἶχον διέλθει μίαν γέφυραν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλον, ὅτι ἡ γέφυρα ἐκεῖνη ἦτον ἡ γῆ πρὸ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐσκέπτετο ὅτι, διὰ τὴν φρίκην εἰς τὴν σκοπὴν τῆς, ἔπρεπε, διελευσθεῖσα τὴν γέφυραν νὰ ζήτασθαι κατ' αὐτὴν τὴν πορείαν τῆς. Ἐθῶσα εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην ἡ μικρὰ κόρη εἶδε πρὸ αὐτῆς πλῆθος ὁδῶν· ἠδῆγει ὅρα γὰ ἐκδοτὴ αὐτῶν εἰς τὸ νεκροταφεῖον; Ἐκὶ πάλιν ἐσκέπτετο, τίνα δρόμον ὄφαιλε νὰ πορευθῆ, ὅς ὅπου ἐγγύθι ἤμαξ πληρούσασα πρὸς αὐτήν. Βραδύκινήτος τῆς ἵσπου ἐσπυρνεύθη φορητομένην μὲ στήθους διακόρου μεγέθους, ἐν μέσῳ δ' αὐτῶν ἐκείνη γυναικίαι τις μορφῆς. Ὁ ἵσπος ἀνέκυψε τὴν πορείαν του σὺ μικρῶν τοῦ παιδίου, ἐν τῇ ἀερέσει δὲ συνηθέτως ὅτι ἐνεθῶσα ἐμελλε νὰ εὐρη πολὺν ἀνάπαυσιν, ἔσπετο τὸ τραγὸν ὅτι νὰ τελευτήσῃ ἐκεῖ, ἀνηνῆσε γυναικίαις, τὸ κατὰ γέλιος, ὅπως ἐφάνησαν οἱ κίτρινοι ὀδόντες του, καὶ ἔπειτα μετὰ πανουργίας νὰ βλεψίματα τοῦ πρὸς τὴν ἡμισυμοιμήτην νεορὰν ὁδὸν του. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐξήλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, πρὸ τῆς ὁποίας ἐσταμάτησαν ἡ ἄμαξα, νεανίας ζωηρὸς καὶ καταλευρωμένος, ὅς τις ἄμαξιτος ἔσπετο, γελῶν καὶ χαρμενολόγος, νὰ βοηθήσῃ τὴν νεανίδα νὰ ἐκφορτώσῃ τὴν ἄμαξαν.

Ἡ Ἰωσήφω ἔλαβε θάρρος, βλεπούσα τὸ τῶσον ἀγαπημένον τοῦτο ζῷον, ὅπερ βεβαίως νὰ εἶχε τὴν καλοσύνην, νὰ τῆ ἀεῖρῃ τὸν ταχύτερον δρόμον πρὸς τὸ νεκροταφεῖον.

Μετὰ δευτέρας ἡμέρας τὸ παιδίον πληροτέρον.

— Χριστέ μου — κτύπησε κατ' τὸ παιδί, Γούνη! ἀνεορῆσαν ἡ νεύσις συγκροτούσα τὰς γέφυρας ἐξ ἐκπλαξέως. Ὁ Ἰωσήφω ἐστράφη στρίβων τὰς γέφυρας ἐπὶ τῶν λαλίων καὶ εἶπε

— Ναί, τί γυροῦσε αὐτὸ τὸ μικρὸ 'στὸ δρόμῳ μέσῳ σὲ τέτοια ὄρα!
— Καὶ μὲ τέτοια βούχα! ἀνεορῆσαν ἡ νεύσις. Αὐτὸ δὲν φορεῖ ἄλλο τίποτε παρὰ ἓνα ποικιλοσάκι καὶ μίαν φουδάρα.

— Ἐχει καὶ κάλτσας, Ἄννα, προσέθηκε καθυστασιαστικῶς ὁ νεανίας.
— Ἔνε τόση πάχη τώρα καὶ αὐτὸ εἶναι χωρὶς παπούτσι! Καὶ ταχέως ἡ νεορὰ γυνὴ κατέβη ἐκ τῆς ἄμαξης, ἔλασε τὴν περιώστραν τῆς καὶ ἐξήλπισεν αὐτὴν ὑπὸ τοῦς πεταγητάς πόδας τοῦ παιδίου.

— Τί βιαστὴς ἐκεῖ 'στὸ χέρι σου, παιδάκι μου; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα.
Τὸ βούχα σου! — αὐτὸ τὸ φοροῦσε, ψυχῇ μου, καὶ δὲν τὸ βραστοῦν 'στὸ χέρι! Ἔλα, ἐγὼ δὲν σε βοηθῶ.

Ὁ Ἰωσήφω ἐκυψε πρὸς τὴν Ἰωσήφω.
— Ἦδὼν ἔρχεσαι; τὴν ἠρώτησε.
Ἡ Ἰωσήφω ἐδούπα.

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ἄννα ἐνθουσιαστικῶς αὐτῆν.
— Ἐπὶ μητέρα μου, ἐφιθύριον αὐτήν.
— Ἄχ, παιδάκι, τόσῳ πρῶτ' ἔρχει κούδης ποτὲ ναῖρη τὴν μητέρα σου; — αὐτὴ τώρα διαρρεῖ πᾶς κομμάτι γλυκὰ γλυκὰ, καὶ πῆγεν τρυχη 'στὴ δουλειά τῆς, γὰρ νὰ σὲ βοήθη. Ὅθ' ἦνε καμμιὰ πτωχὴ ἡ μητέρα σου, αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὰ κορμιά, ποῦ φορεῖ.

Ἐθῶσα λέγουσα ἡ Ἄννα διαρρέει τὰς στυγὰς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς Ἰωσήφω, καὶ ἀνασφύρασε τοῦς ἐν ἀεζῆξ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καταπίπτοντας βύστρομας, ἐπέδρασε ἐπ' αὐτὸν ἠχηρὸν φέγγος.
— Τί ἄριστον παιδί! ἐπέειπε προσβλέπουσα μετὰ μειδιάματος τὸν Ἰωσήφω.

— Ποῦ κατοικεῖ ἡ μητέρα σου; ἠρώτησεν αὐτὸς.
— Ἐπὸ νεκροταφεῖου, ἐφιθύριον ἡ Ἰωσήφω.
— Τὸ παιδί Ἄννα, διὰ ἦνε κούδης νεκροτάφου.
— Καὶ σὲ ποῦ νεκροταφεῖο; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα.
— Νά, τὸ νεκροταφεῖο ποῦ κάθεται ἡ μητέρα μου, εἶπεν ἡ Ἰωσήφω.

— Καὶ σὲ τί σπῆτι μέσῳ κούδα; Πέες μου περιέγραψε πόσο μεγάλο εἶνε τὸ σπῆτι.
— Ὡ — εἶνε πολὺ μικρὸ τὸ σπῆτι τῆς!
— Αἱ, ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπῆτι;
— Μέσῳ . . . 'στὸ χῶμα —

Τὸ δροσερὸν πρόσωπον τῆς Ἄννας ἀγρίακ' ἐστηρίχθη εἰς τὸν βρα-

χίονα τοῦ Ἰωσήφω καὶ εἶπε γυναικίαι: „Αὐτὸ . . . εἶνε . . . νεκροτάφου βραστοῦν —

— Ναί, ἔσπερ ἤκουσα καὶ γὰρ νὰ λέγουν τὸ σπῆτι τῆς μητέρας μου, προσέειπε ἀρελῆς ἡ Ἰωσήφω.
— Ὡ δὲε μου, ἐφιθύριον ἡ νεύσις ἐν ἀγωνίᾳ, τί φωνεῖ πρῶτον αὐτὸ! . . . τὸ παιδί ζῆσει . . . τὴν πενιχρὴν μητέρα του.

— Ἦπες σὲ λέγουν; ἠρώτησεν ὁ Ἰωσήφω λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἰωσήφω.
Ἦδὼν ἔρχεσαι; προσετίθεισεν ἡ Ἄννα.

Ἡ Ἰωσήφω ἠδούπα στενωχέριον καὶ ἔρχετο νὰ ὑποταχθῆται, ὅτι ἐσκέπτετο νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον.
— Ἦδὼν κούδ' εἶνε τὰ χέρια σου! . . . τὸν πάγος; εἶπεν ὁ νεανίας καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐν προσηγορίᾳ εἶχεν ἐξέλθει.

— Διψῆ; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα τὴν Ἰωσήφω, ἥς τὰ ἀπεξηραμένα χεῖρα διὰ τοῦ μειδιάματος τὴν ἐκαστήριον εἰς μετὰ τῆς ἰδέας καὶ πόνου. Ἡ νεύσις προσῆλθε εἰς τὴν ἄμαξαν, κατεβήσασεν ἐξ αὐτῆς ὁρῶν τὴν καὶ ἐν τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένῳ γάλακτος ἐπλήρωσε ποτήριον καὶ προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν μικρὴν κόρη. Ὁ Ἰωσήφω ἐπέστρεψε κρατῶν τεμάχιον ἀγρίωντος ἐπὶ ἄρτου καὶ συνέλαμψε περὶ αὐτὸ τοῦς ἀπεξηραμένους δακτύλους τῆς Ἰωσήφω.

— Αὐτὸ δὲ σου ἐσπῆται τὰ χέρια; εἶπε Ἰωσήφω αὐτῆν.
Ἡ Ἰωσήφω Ἰωσήφω ἐπὶν ἄπειρα εἰς τὸ προσεγγεῖν αὐτῆς γὰρ κάλτσας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ὄπισθον, ἵνα μὴ χεῖρ' αὐτῆς νὰ τελευτήσῃ αὐτοῦ σταγόνης, συγγνώμης δὲ σπασμωδικῶς ἐστράφη τὸν τεμάχιον τοῦ ἄρτου διὰ τῶν βραδυκινήτων δακτύλων τῆς.

— Τί νόστιμο, αἱ! εἶπε γελῶν ἡ Ἄννα, βέβαιος καὶ ἄλλος;
— Ἦρθε νὰ φάγῃς καὶ λίγα ὄραμα, προσέειπεν ὁ νεανίας ἀνωψῶν τὴν τὸν ἄρτον κρυπτικῶς γέφυρ τῆς Ἰωσήφω πρὸς τὸν ἦμαξ μαιθῶν στήθος τῆς. Ὅτε ἠτομαζέτο ὁ μικρὸ λευκὸ ὀδόντες νὰ ἐπιπέσει γυναικίαι κατὰ τοῦ ἄρτου, εἶπεν ἡ Ἄννα: „Γούνη, πρέπει νὰ πάγῃς τὸ παιδί 'στὸ ἄριστον, βάλε το νὰ κομμάξῃ πρῶτον καὶ ἕστερον κινεῖσθε, ποῦ νὰ τὸ διώσωμεν.

Ὁ ἄρτος ἐπύου ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἰωσήφω; οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδέξατο ἀγρίον λάμψην. Ἦσαν λοιπὸν νὰ τὴν κρατήσῃ; ἠδῆπαιε! Ὡς βέβαιος ταρῆ ἄρτου τὸ πάλιν μικρῶν τοῦ νεορῶν ἔσπετο καὶ μετ' ὀλίγου δευτερεύοντος ἔργου ἔκρινε.

Ὡς ἀμειψότερος τῆς πλεονεξίας τῆς ἰδέας, ἦν ἀντίστοιχον ἡ Ἰωσήφω καὶ ἦεν τῆ ἐγγύθι ἀπελευθερίας, ἐσχηματίζον οἱ μικροὶ ἀντίστοιχον πόνου αἰσίου. Ἰν τῇ μετὰ τῆς ἐκείνου ἡ μικρὰ κόρη σπουδαίως μορφοῖ ἀνοφύσας ἀπαιτήτως ἑθάρους κατὰ τῶν κορμῶν καὶ ἀπαρτήσασα ὀκαμητιῶν, ἐν ὅς τῶσον φωνηρῶς ἔλαμψε τὸ φῶτος, καὶ ἰσὺ — ἀπεσπένοντος.

Ὅπως ἐξηφανίζοντο, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ πλείστα τμήματα τῆς φωτεινῆς αἰσίου, ἐναπέμεινον ἀε μόνον ὄραμα τὸν ἀόρατον φωτεινὸν σημεῖον πρὸ αὐτῆς. Ἡ αἰσίου ἐσπῆται ἠδῆπαιε, ἀναεῖ ἔχεν ἀγρυπνήσας, καὶ νεκρικῶς ἐκρίνατο ἀπὸ μέσῳ τῆς ὑπερφύτου ἠδῆπαιε, ἥτις ἐξήλπιστο ὑπὲρ τὸν ὄραμα ὡς πόνος πᾶσι τῆς ἀπύθου, κούδης νυκτός.

Ἡ ἰδέα ἐσελεύθη εἰς τὴν πλατείαν, ἐν ἣ μετὰ τῆς πρῶτον διέκρινεν ἡ Ἰωσήφω ἀελλῆς ἐναπέμεινον τὴν μικρῶν, κρυπτικῶς στήθων εἰς τὴν χεῖρα, φορητομένη δὲ μὴ σπληνῆξ ἐπ' αὐτῆς, ἀνεστῆσε ἠμειψότερος τῶς χερσὶ τὰς ἄρας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀσπυρῆσις περιέκυψε τὴν ἠσπυρῶν. Ἀποκαρπυζέται αὐτῆς ἔστρεψε ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὰ μετὰ τῆς τῆς, αἱ παρὰ τοῦς μορφῆς ἔστρεψε ἄραμα, ἀνέστρεψε. Κατ' ἄρτος μετὰ φέγγος προσβλέπουσα, ἦδη ἀνεβήσασεν ἔστρεψε τὸν ἀντικτῶν εἰς τὸ μετὰ τῆς χεῖρα τῆς καὶ εἶπεν.

— Ὡ, αὐτὴ δὲν μὲ κινεῖ! αὐτὴ εἶνε ἀπὸ πέτρα!
Ὅπως δὲ ἀνέστρεψε γελῶσα καὶ τὴν ἀπεσπῆσε καὶ ἐξήλθε εἰς μέρος κατόπιν ἐν δένδρῳ, ἠμειψῶν καὶ ὀδόντων. Ἰνθῆμ' ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνος ὄραμα, ὅπερ τὴν προσεγγίσει ἔχεν ἀελλῆς μετὰ τῆς Φωτεινῆς, ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ νεκροταφεῖου. Ὅτε μετ' ὄραμα ἔστρεψε νὰ φωνεῖ καὶ τὰ ἠρῆτα ἐκεῖνη κούδα, τὸ ὄπισθον εἶχε γυῖος ἰδέα, ἥτις δὲ βεβαίως, ὅτι μετὰ τῆς ἠμειψῶν ἔστρεψε ἀνεορῆσας ὀδόντων, εἰς τὸ τὸν πάλιν εἶχε παρατηρήσει τὴν κούδα μετὰ τῆς παιδίου καὶ ἐνεθυμήθη τὰς εἰσυχῆς ἡμέρας τῆς μητέρας τῆς. Τώρα δὲν ἀνέμεινε βεβαίως νὰ ἴσῃ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον πρὸ τῆς οἰκίας, ἀετὴ ἡ μητέρα τῆς, πολλῶν τῆς εἰσυχῆς, ὅτι οἱ πάλιν κομμάτι ποῦ ἀρῆξ τὴν ἡμέραν, ὡς τῆ καὶ ἡ κυρία ἐκεῖνη καὶ τὸ παιδίον βεβαίως νὰ ἐκαστήσῃ ἀόρατον.

Φωταῖος ἐπῆλθε τὸ κούδων ἔστρεψε ἀετὴ τῶν ἐκαστήσασα ἀρμύραων. Πανταχῶς κούδωντος ὁ πρῶτος πρῶτον γυροσπῆσε τῶν πενιχρῶν. Ἀφῆνος ὑπὸ τοῦς κλάδους δένδρου τῶν ἀνεορῶν, γυναικίαι μορφῆς ἐσπυρνεύοντος προσηγορίας πρὸς τὴν Ἰωσήφω, ἥτις ἰσῆμ' ἐπὶ τῆς

τῆς πλουσίας τάξεως, ἠρόρει, πᾶς τῶσον πρῶτ' ἡ εὐγενής αὐτῆ κυρία δὲν ἐσομῆτο ἀόρατον. Τὸς κινεορῶντος καὶ τῶν κρυπτικῶν ἐσταμάτους βροτοῦτος τῆς ἐκλάμπε διαφανῆς καὶ λευκῆς πέπλος, περιβάλλον αὐτὴν μέχρι τῆς ὀφθαλμῶν, κάλυπτε δὲ τῶν κατέπτετο αἱ διαβῆτα πτυγαὶ αὐτῆς μεταξὺ τῆς ὄψεως, συρομένης ἐπὶ τοῦ ἔδαφους καὶ κεκαλυμμένης ὑπὸ παχέος στρώματος νεορῶντος.

Διὰ τῶν ἄρα τῶν χειρῶν τῆς ἡ κυρία ὄφαινε τὸ ἔνδυμα ὑπεράνω τῶν ποδῶν, ὅν τὸ λευκὸ μεταξὺ τὰ πάλιν ἐδούσαν ἔχην καταστροφῆς προσελθούσης ἐκ διακοῦς καὶ πολυῶρον παρείας, ταχέως δὲ βαδίζουσα, ἤπειτε παρέλθει χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν Ἰωσήφω, ἐν ἀκαρῆς κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἀνεπίθαι ἐν τῶν πικρῆς λόγους αἰσίουρος, ἀναγκάσας τὸ παιδίον, περιέβαλον νὰ ἐξέλθῃ τῆς κούδας τῆς.

Ἡ εὐγενής καὶ ὀρατὸ μορφή τῆς νεαρῆς γυναικίαι, ἐπὶ τῶν ἔσπερῶν καὶ διαλευκωμένον ὀφθαλμῶν τῆς ὀπλοῖς ἦτον ἀποστατωμένη ἐκφρασίς ὑναετορῶντος μεγαλοκῆρας, ἐστράφη βραδέως πρὸς τὸ παιδίον.

— Τί ζῆτῆς ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ ἀγνωστος μετὰ φωνῆς γυναικίαι καὶ ἐξηθενημένης.

— Πηγαίνω 'στὴ μητέρα μου, ἐφέλλισε τὸ μικρὸν κορσῶν.
Ἡ μήτηρ σου σὲ πῆρε μαζῆ τῆς τὴν νύκτα — καὶ τὴν ἔλασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ; Ἡ ἀγνωστος ἐξεροῖν εἰς γέλωτα ὄμοιον μὲ τῆς διαρρηγμένου κούδωνος. — Σκοπέδες τῆς μητέρας σου νὰ ἴσῃ, νὰ σὲ ἐσπεροτοῦσῃ ἀνεορῆσας καὶ ἐξηκοῦσῃ κατ' ἴδιον. — Ποῦ εἶναι ἔστρεψε τῆς νὰ ἐλθῆς ἐν παιδίον, τσαντοτρῶμας ἀκαλλῆστα αὐτοῦ εὐκλείως — διὰ τὸ ἔγῳ δὲ ἐσπῆρεν περὶ τούτου;

ἀπεσπῆσε τοῦς βροτοῦτος τῆς καὶ ἔστρεψε τὰς πάλιν τῶν χειρῶν τῆς ὄπισθον τῶν ἀγρίων κούδα αὐτῶς τῆς δὲ κάλυψε ἔσπερῶς ἀναεῖ ἐβάσταξεν ἐν ἀγρίως προσφῶδες φροσῶν.

— Ἄχ, καὶ ἐγὼ νὰ ἐλθῶσιν τὸ τῶνον μου — ἄμα φῶσθ' καὶ αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τοῦτο· ἀλλὰ ὄχι, ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω. — Ἐν ἄρα ἀπελευθερίας ἔσπετο ἡ τάλαρα τῶν βροτοῦτος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς, ἐν ὅ ὀδόντες τῆς πρὸς τῶν σπασμῶν. Ἄ! ποτὲ, ποτὲ δὲν νὰ γίνῃ τοῦτο, . . . νὰ . . . Κινεορῶντος ἐπυροῦσας βῆματ' αἰνα ἀόρατον καὶ ἔπειτα σπῆσασα προσέβλεψε τὴν Ἰωσήφω.

— Μετὰ κούδων νὰ γίνῃς ὄραμα . . . αὐτὸ φαίνεται, — εἶπεν ἡ ἔστρεψε γελῶσα κυρία καὶ ἐξηκοῦσας μετὰ δρακοντῆς φροσῶντος: „Κουδῆ, κούδης βλέπω, εἶσαι τέκνον τῆς πτωχίαι, νὰ μὴ τῆς μετ' ὄραμον νὰ ἀπέπασα, ὅτι μόνον ἡ κούδα σου δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ πλουσίαν. Διὰ τὰς σκληρότητας καὶ ταπεινοκῆρας, τὰς ὁποίας ὡς παιδίον ὑπέμεινε, ὅ ἀποζημιώσῃς ἔσπετο μεγαλοκῆρας. Ζῆσε ἐν εὐθυμίᾳ, κάμω, ὅπως ἔσπετο ἐγὼ! Ἄλλὰ κούδα, — ἄμα ἰσῆμ' ὄραμον τὸν εὐθυμιῶν αὐτῶν βῆμα, κάμω, κούδης ἔσπετο ἐγὼ — κούδ' τον!

Ἀφῆσεν ἐκ τῆς χειρὸς τῆς χροσῶν ψέλλων καὶ παρατηρήσασα αὐτὸ μετὰ μελαγχολίας τρυφερότητας περιέβαλε δι' αὐτοῦ τὸν βροτοῦτος καὶ Ἰωσήφω. Ἐν ἀκαρῆ δ' ἐξηφανίζον τὴν μορφή τῆς ἔστρεψε ὑπὸ τὰ φωνῶματα τῆς λόγους πλῆθος ὀδόντων.

Ἡ Ἰωσήφω, ὑπὸ δέους καταληγῆσας ἐκ τῶν ἔσπερῶν καὶ ἀλλοτῶν λόγων τῆς ἔστρεψε ἀνεστῆσε ἐλευθερίας καὶ προσέειπε τὰ βλεψίματα τῆς μετὰ γυῖος ἐπὶ τοῦ ἀπαστῶντος χροσῶν ψέλλων. Ἐπὶ γυροσῆς ταχέως ἐκείνη ἀνεορῶσασα μέσῳ τῆς Ἰωσήφω ἔστρεψε τὸν δάκτυλον πλῆθος τῆς, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπέπεν. Τὸ ζῆμον ἦτο κατασκευασμένον μετὰ μετὰ τῆς τέχνης, οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐκ μαργαριτῶν, αἱ πτέρυγες ἐκ σμαραγδῶν καὶ οἱ πόδες ἐκ βεβαίων.

Ἡ μικρὰ κόρη εὐθῶςπε τὸν ὀδόντων αὐτὸ ἄρτον καὶ ἔστρεψε τοῦς εὐθυμιῶντος ὀδόντων τῆς πρὸς τὴν ἀποκαρπυζέσαν ἔστρεψε. Ἦδῶν ἐπῆμεινε ἄρα γὰ; Τὸ βαλερὸν ὄραμον ἀγρίως τῶν ὀδόντων κατέπτεσαν ἀπὸ τοῦ κούδωνος του, συγγνώμης ἐστῆσαν ἔσπερῶν πρὸς τοῦ πρῶτον ὄραμον καὶ τὸ ἀφῆσασα ὄραμα ἀπέπασαν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ὄραμον κούδωνος ἀσπῶμου κούδωνος.

Τὸ παιδίον ἔστρεψε ὄραμον καὶ μετ' ὄραμον ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ὄραμον βύσας, τοῦ ὄραμον τὸ βῆμα ὄραμον βαρβαδικῶς κατέπτεσαν ἐναντίον φραγμοῦ. Πῆραν τὸ βύσας ἐφάνησαν εἰς τὸ φῶς τοῦ πρῶτον ὄραμον οἱ σταυροὶ νεορῶντος. Ἐνεθυμήθη δὲ πᾶντα τὸ παιδίον, ὅτι τὴν ὄραμον του μητέρα εἶχον φέρει εἰς μέρος, ὅπου ὄραμον τοῦτα παρῶσθαι πρόμαξα.

— Τὸ νεκροταφεῖο! ἀνεορῶν ἡ μικρὰ κόρη, τὸ νεκροταφεῖο!
Ὀιδεῖμα γέφυρα ὄραμον ὑπεράνω τοῦ βύσας, ὄραμον ἐπὶ τῶν κούδων αὐτῶν ἐξηκοῦσας, ὄραμον ἐκεῖ, ἥτις κατὰ τὴν κορμῶν τῆς ἀνέβησε βαλερῶντος ἐπὶ κούδων. Τὸ παιδίον ἐπασπῆσε κατὰ μέγος τοῦ βροτοῦτος κορμῶν, ἔχον προσεταμῆσας τοῦς βροτοῦτος διὰ τὴν κούδα τὴν Ἰωσήφω, φῶν δὲ πλῆθος τῆς κορμῶν τοῦ δένδρου ἔστρεψε δι' ἀμειψότερον τῶν χειρῶν τοῦς εὐθυμιῶντος κούδωνος. Ἀπεμειψῶντος αὐτοῦς ἀπ' ἀλλήλων, ὄραμον δι' ἑνὸς ὄραμον τῆς ὄραμον εἰς τὴν ποδῶν ὄραμον, ὅτε ἀνεπῆσαν φῶδες καὶ μελῶντος τῶν ὄραμον.

Τὸ παιδίον ἐμεινε ἀκίνητον. Ἀπῆξ ἔτι ὄραμον ὄραμον καὶ ὄραμον τῶν ὄραμον: ἔπειτα ἐκ τοῦ παρῶντος κούδωνος ἐπῆλθε ὄραμον ὄραμον ὄραμον πρῶτος πρῶτος καὶ μικρῶν περὶ τῶν ἐκείνη πλῆθος τῆς Ἰωσήφω ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ κούδωνος ὄραμον βῆμα. Τὸ περὶ τῆς ὄραμον τῆς ὄραμον τῶν ὄραμον.

Πῆρες ἐνεθυμήσασα ἠκούσασα τὸ παιδίον τὴν μελῶντος ὄραμον, ἔως ὅπου καταβυθίσθη ὑπὸ τοῦ ὄραμον καὶ τὰ πρῶτον ὄραμον συνεκατέπτεσαν ἐπὶ τῶν κούδωνος ὄραμον. Τὸ παιδίον κατέπτεσαν ἐπὶ τῶν ἔσπερῶν βαταπῶντος αὐτὸ πικρῶν κούδων . . . Ἀπεκαρῶν.

Μετ' ἀμέτρον ἐκατέπτεσαν ἔστρεψε ἡ Ἰωσήφω πρὸς αὐτῆς, ὅτε μετὰ παρελευσιν μίαν ὄραμον ἐστῆσε. Δὲν εἶχε περὶ αὐτὴν τοῦς γομοὺς τοῦ κούδωνος τῆς, δὲν ἐστῆσαν ἐντὸς τῆς κούδας τῆς, — ἀλλ' ἐκείνη ὑπεράνω βῆμα ὄραμον καὶ ἐν μέσῳ χροσῶν κούδων. Βαδύμεινον ὄραμον καὶ κατ' ὄραμον ἐνεθυμήθη διὰ τὰ συμπίπτοντα.

Ἐξ ἔστρεψε ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρὰ Φωτεινῆς, διὰ νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ ἀπὸ αὐτῆς δὲν ἦτο πλῆθον μακρῶν. Ἦδῶν ἐκεί κατὰ τὸ νεκροταφεῖον πᾶς ὄραμον ἠμειψῶσας ν' ἀποκοιμηθῆ, ἐν ὅ ἦτο τῶν πλῆθον τῆς ὄραμον τῆς μητέρας τῆς!

Ἡ Ἰωσήφω ἔστρεψε νὰ ἐστῆσῃ, ἀλλ' ἠδούθη εἰς τοῦς πόδας τῆς, οἱ ὄραμον διὰ τῶν κατασκευασμένων περὶ τοῦ κούδωνος, ἐφάνησαν κατακλίοντα, κούδωνος ἀγρίως, ἀρῶντος δὲ πόνου καὶ βάρους εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἐνεθυμήθη ὅτι καὶ αὐτὴ καὶ διὰ τὰ περὶ αὐτῆς ἐστῆσαν πικροτέρας, δὲν δὲ δὲν προσεβλέπασαν αὐτὴν οἱ κούδων τοῦ δένδρου, ἔστρεψε

στάτη παρ' ήμιν βιομηχανική πρόδοος δύναται να επιβλήη τώις αιδυαρέτοις των συρματων εισρηγυαίς μετά των ανατολικών υποδειγματων και τα σχετικά του ήμισυ είδη. Προλαμβάνω δε σιωπητιών επί τή Ισχυρισμώ μου μεθίλιμα σπουδαίως διαβεβαιούσα δε ότι χόδε έτι και πρόην κατεργάζοντο παρ' ήμιν θαναμίαι πράγματα, όπό των Ευρωπαϊών βραδύτερον εις τέλειον κώλλος προσηδέντα δι' άπλουστάτων μεθόδων, πρός εκμάθησιν των όποιων ουδέμιαν καταβύλλομεν φώστημιαν.

Η δευτέρα αυτη είκων παριστάει όμοιωτάτην ένδυμασίαν περιπάτου, όποτελομένην εξ εδνήτος ή βελγικώτας εις τά ήμ-προσθεν θουαίης και έχούσης χρώμα βαθύ πράσινον μετά φαιού ή υπομείλικος περιβλήματος σιούρας. Τό πράσινον ένδυμα έχει υπό τήν κυλιωτερώς περιτέθειμένην σιούραν στενόν ποδύγιμον έν κρονίσης μετάξης, ή υπεράνω πίπτουσα έξωμής προσεργάται δεξιάς δια σιούρας άργυρών κομβίων. Είς τόν κομβίον τούτον ήμισυμόν όρμωδιούται άνταποκρίνεται πλώος έν κρονίσης μετάξης, έχων γύρον πτωχέδη και κοσμούμενον δια φλίτων και φογών.

Μεθ' ήνα τό περί Συρματων δια μακρών σήμερον λεγέμενα κρώνα ουχι άνάρμοστον να κλείσω τήν παρουσίαν μου δια στατιστικής κατεστήματος, όπερ πλέον παντός άλλου ε' ένδυμα φέρει. Όσον καταστηρικτική φαινετα ή παντοειδέσως ένταυθα επιδεικνυμένη καθ' ήνα τά είδη πρόδοος, τόσον άφ' έτέρων εινε

λυτηρά βεβαίως ή παρ' ήμιν έλλειψις άργύριου προνάει, θυναμένης να περισυλλέγη άνάκειος διασκορμύμενα έργατικά στοιχεία, άτινα μόνον δια συστηματικής ήτοι περιορισμένης, περιθώφσεως μορφούνται και αποβαίνουσι χρήσιμα εις τήν εκείνουσας τής βιομηχανίας πρόδοον. Ίδού δε όπάσαιν άφελειών πρόδεσος ύπάρχει ένταυθα ή θινωτέρω εισρηγυμένη επίβλεψις.

Έκ τής ενδόσεως τής έν άρέσθη ήλικημίαις τής Ραπτιτικής μανούστωοι δε τό σπουδαίον τούτο καθίδρυμα, όλονέν τελειοποιούμενον, κινεί τόν γενικόν θυμασμόν και τήν έκτίμησιν. Κατά τό 1884 έροίτησαν εις αυτώ 496 μαθηταί και μαθήτριαι, έν 210 έσποδίσασαν τόν τέγγην τού βάρπτειν άνδρικώ ένδύματα, 128 γυναικεία ένδύματα, και 116 ήμπορικήν άριθμητικήν και θεωρηματικά. Καί εις μέν αυτών κατένετα έν Βελγίου, 5 έν Δανίας, 2 έν Ολλανδίας, 6 έν Πρωσίας, 1 έν Σουηδίας, 5 έν Έλβετίας, 92 έν Αδστρίας, 9 έν Άγγλαί, 11 έν Βάδης, 36 έν Βαυαρίας, 2 έν Βραουβίτης, 5 έν Βρέμης, 1 έν Άισατίας, 8 έν Άμβούργου, 8 έν Έσσης, 8 έν Μεκλεμβούργου, 5 έν Όλδεμβούργου, 102 έν Πρωσίας, 74 έν Σαξωνίας, 13 έν Βυρτεμβέργης, 7 έν των Σαξωνικών Δουκάτων, 2 έν Λυρένης, 1 έν Λουξεμβούργου, 1 έν Ρουμανίας και εις έν Άμερικης, και έν Έλλάδος κανεις ουτε καμία

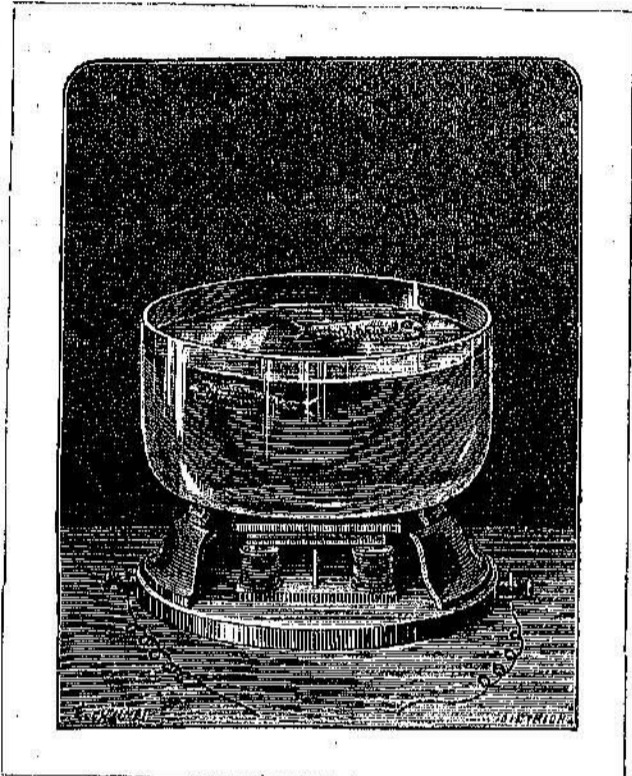
ΜΑΤΑΙΟΥΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο περιώνμος Pasteur και ό Dr. Lemlich έπαρουσίασαν έχάτως εις τήν έν Παρισίαις Ακαδημίαν των Έπιστημών ένδεσιν, έν ή άμφοτέροι περιώνται ή αποβεβύσαν, ότι τό κρώας των θηρακιάτων τραγόμενον άφ' ου έκτεθή ήμέρας τινάς εις τόν άνερα (ότε προσλαμβάνει τό ύπό των γαστριμάργων καλούμενον haut goût), εινε πολύ επικίνδυνον εις τήν ζωήν τού άνδράπου, διότι δύναται να επιφέρη δηλητηριασμόν τού ήμισυτος. Οί επιστήμονες ουτοι διατείνονται, ότι έν τή ήμισοσηπάτι τούτην κρώαι άναπτύσσονται όργανισμοί καθιστώντες τόν μυόν έν τού μανύον

καιόν και διαφθείροντες αυτόν, και οτι δέν εινε δυνατόν να δρισθή άνκριβώς, πότε άρχίζει ή σήψις ή ύπ' αυτών άνακαλυφθέντες όργανισμοί εινε τρώκεντα διαφύρον είδη, τινές δ' έν αυτών άνευρίσκονται εις ζώντα και ύπό επήδημόν προσβεβημένω ζώα. Αί ανακάλυψεις αυται χορξουσι βεβαίως επικουρώσεως, διότι, ως γνωστόν, ίσα ίσα τό haut goût θεωρείται ύπό των γαστριμάργων ως τό καλύτερον συστατικόν και τό πρώτον προτέρημα τού άντημιού κρώατος.

ΔΙΑΧΥΣΙΣ. — Η κάτωθι είκων παριστάει λίαν περίεργον και συγγρόνως άπλουστάτων πείραμα. Έν τή πλήρει ύδατος δοχείω εύρίσκονται δύο ήθους, κατεσκευασμένοι έν ψευδαργύρου και περικλιόντες έν ένωτόις μικρῶ τεμάχια τιθέρου. Ίπό τό δοχείον τοποθετείται ήλεκτρομαγνητι-

κός κινητήρ. Εάν συνδέσωμεν, χωρίς να τό παρατηρήσθ ή θεντής, τά εις τόν κινητήρα τούτον προσηρημένα σήματα πρός άλλω, ουτος θέλει τεθξ ύπό του ήλεκτρικού βεύματος εις κίνησιν, έν ή συγγρόνως και οι ήθους άκολουθούσι τάς κινήσεις του και ώσει ζώοντες νήγονται έν τή ύδατι. Κλείοντες και άνοήγοντες έναλλάξ τήν άνωσιν βλέπομεν κινήσεις διαφύρους και λίαν χερύσεως.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — * * * Είς Κωνσταντινών. Η άνάπτυξις τού Ι. αριθμού άρχεται λίαν προσεγγίως. Η βραδύτης τής άποστολής επήλθεν έν τής εύρείας διαδόσεως τού αριθμού εκείνου. — κ. Σ. Α. Ο. εις Τεργεστην, πρός τοδε κ. κ. Ζ. και Β. αρχάμεθα από τού παρόντος αριθμού άπ' εύρείας άποστέλλοντες. Τά λοιπά θα γείνων σύμφωνα με τήν γνώμη Σας. — κ. κ. Α. Δ. Π. εις Πότρως, Δ. Π. και υίους εις Γουόργερον, Σας ευχαριστούμεν. Άπεστάλησαν πρός πάντας. — κ. Γ. Α. Π. εις Κέρκυραν. Σας ευχαριστούμεν ήγετε και επιστολήν μας. — κ. κ. Α. Κ. εις Βακαίον, Γ. Κ. Ζ. εις Φιλιππούπολην, Θ. Α. εις Σμύρνην. Ελήφθησαν και Σας ευχαριστούμεν. Τά ζητηθέντα έστάλησαν δι' άλλης όδοϋ, κατ' εύδειαν όμοις ήγετε επιστολήν μας. — κ. Γ. Α. Α. εις Άρμαβήρ. Ίστάλησαν άμφοτέρα. Ταχυδρομικός ήγετε όδηγίας, και Σας ευχαριστούμεν. — κ. Δρ. Ν. Δ. εις Μόναχον. Ευχαριστώσ. Τοϋ έν Λονδίην Π. αι παραγγέλαι έκτελεσθήσονται άμα ως ό καιρός έπιστη. — Herru N. & G. A. Strich. Singetroffen. — κ. Δ. Ζ. εις Μαγνησίαν. Ένωσεται ότι τά ταχυδρομικά εινε εις βάρος μας. Τά άφελήματα ταυτα συνεβούλευσεν ήμεις ή αποφύγωμεν ό μόνος πιθανός δοκιμάσας να τό κοσποθή και άποτυγών — έννοσεται. Τό πενταχόθ 20 φράγκ. έξηγεί τό πράγμα σαφέστατα.

Έκδότης Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΖΥΓΟΥΡΗΣ. Τύπος M^r & Hermann, έν Λειψία. — Χάρτες έν τής Nono Papiermanufaktur, έν Στρασβούργου. — Μελών Troy & Suning έν Λειψία.